

LUNDS
UNIVERSITET

Senkaku/Diaoyu-dispyten

En retorisk analys kring suveränitet

Sebastian Kjellman

Avdelningen för mänskliga rättigheter

Historiska institutionen

Kurskod: MRSK30

Termin: VT 2013

Handledare: Lina Sturfelt och Andrea Karlsson

Omfång: 16182 ord

Abstract

The relationship between Japan and China has historically been problematic and, in many aspects, it still is. One contemporary issue where the two states cannot agree is the Senkaku/Diaoyu islands dispute. Both states claim sovereignty over the islands, and there seem to be no end to the dispute anytime soon. A possible escalation of the dispute could have a very negative impact on the whole East Asian region. Due to the complexity and topicality of the issue, deeper understanding of all aspects of the dispute is highly relevant. In this essay I will take a closer look on the two states argument for sovereignty over the islands. I will examine: how China's and Japan's arguments comply with certain rhetorical rules; and also how their claimed grounds for sovereignty over the islands can be connected to different definitions of sovereignty.

Key words: *Senkaku/Diaoyu, sovereignty, rhetorical analysis, island dispute, Japan-China relations*

Innehållsförteckning

1	INLEDNING	4
1.1	PROBLEMFÖRMULERING, SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNING	4
1.2	MATERIAL	5
1.3	AVGRÄNSNINGAR	7
1.4	TIDIGARE FORSKNING	8
2	TEORI OCH METOD	11
2.1	TEORI	11
2.2	METOD.....	13
3	ANALYS KINA	15
3.1	EXORDIUM	16
3.2	NARRATIO	17
3.3	PROPOSITIO	17
3.4	ARGUMENTATIO	18
3.4.1	<i>Diaoyu är Kinas inneboende territorium</i>	19
3.4.2	<i>Japan tog Diaoyu från Kina</i>	21
3.4.3	<i>Ogiltig överenskommelse</i>	22
3.4.4	<i>Japans grundlösa anspråk</i>	25
3.4.5	<i>Kinas åtgärder</i>	26
3.6	CONCLUSIO	27
4	ANALYS JAPAN	28
4.1	EXORDIUM	28
4.2	NARRATIO	30
4.3	PROPOSITIO	30
4.4	ARGUMENTATIO	30
4.4.1	<i>Senkaku är Japans inneboende territorium</i>	32
4.4.2	<i>Kinas anspråk och påståenden</i>	34
4.4.3	<i>Inkorporation av Senkaku</i>	39
4.4.4	<i>Invände inte mot fredsfördraget</i>	41
4.5	CONCLUSIO	42
5	SLUTSATS	43
6	DISKUSSION	45
	REFERENSER	48

1 Inledning

“Though lovely from the air, as I once saw them, they are no place for people to live.”¹ Trots att Senkaku/Diaoyu-öarna är obebodda har de blivit ett mycket omtvistat territorium, där både Japan och Kina hävdar sin rätt till öarna.

Senkaku/Diaoyu-öarna, är en liten grupp öar som ligger nordöst om Taiwan och sydväst om japanska Okinawa.² Tvisten kring territoriet har pågått sedan slutet på 1800-talet, i samband med att Japan gjorde anspråk på öarna, och pågår än idag. På 60-talet trappades dispyten upp, då ekonomiskt viktiga naturresurser upptäcktes i området, och i början på 70-talet kom Japan och USA överens om att öarna, tillsammans med Okinawa, som varit ockuperade av USA sedan japanernas kapitulation 1945, skulle lämnas tillbaka till Japan. Denna överenskommelse väckte stora protester i Kina, som ansåg att öarna aldrig tillhört Japan.³

Kina hävdar att Kina och Japan 1972 kom överens om att ingen part skulle göra några unilaterala handlingar gällande öarna och att en mer permanent uppgörelse skulle lämnas åt framtiden.⁴ Trots överenskommelsen har flera incidenter förekommit, där ena parten utfört handlingar som brutit mot denna, och i sin tur gjort den andra parten upprörd. De senaste åren har ett antal sådana händelser inträffat, som gjort att frågan åter aktualiserats.

I min uppsats undersöker jag hur den kinesiska och japanska staten skildrar problemet och argumenterar för sin rätt till öarna. Jag fokuserar speciellt på den information som de båda staterna idag riktar till världssamfundet.

1.1 Problemformulering, syfte och frågeställning

Relationen mellan Japan och Kina blir allt mer ansträngd varje gång någon part gör en ensidig handling kopplad till det omtvistade territoriet, och deras problematiska gemensamma historia

¹ Sylvester, John, ‘UNDERSTANDING THE CHINA-JAPAN ISLANDS CONFLICT’, *American Diplomacy*, December 2012, Political Science Complete [online database], (hämtad 2015-01-10), s. 1

² Zhongqi, Pan, ‘Sino-Japanese Dispute over the Diaoyu/Senkaku Islands: The Pending Controversy from the Chinese Perspective’, *Journal of Chinese Political Science*, vol. 12, no. 1, March 2007, Political Science Complete [online database], (hämtad 2015-01-10), s. 71

³ *ibid.*, s. 73

⁴ *ibid.*, s. 74

kommer ständigt på tal i samband med händelserna. Fortsatt oenighet mellan staterna och ett potentiellt förvärrat läge, kan ha mycket negativ påverkan på hela den östasiatiska regionen och i värsta fall på hela världen, då både Kina och Japan har stort ekonomiskt och politiskt inflytande på hela den internationella arenan. Komplexiteten och allvaret i situationen gör en undersökning kring dispytens alla aspekter högst väsentlig.

Båda staterna hävdar sin suveränitet över öarna och gör detta på historiska, geografiska och legala grunder. Det är svårt att säga vilken stat som faktiskt har suverän rätt till området, och svårigheten kan delvis tillskrivas suveränitetsbegreppets vaghet. Vad som menas med suveränitet är inte helt självklar i och med uppkomsten av mänskliga rättigheter, ökad globalisering och annat gränsöverskridande samarbete. Vagheten gör att det territoriella ramverket blir otydligt, och olika stater hävdar sin rätt med olika språkbruk och på olika grunder.

Syftet med min uppsats är att identifiera den retorik och de argument som de båda staterna riktar utåt till resten av världen, med avseende på den rådande situationen i ö-dispyten. Vidare avser jag även att undersöka hur de argument som staterna använder sig av kan kopplas till olika definitioner av suveränitet, för att skapa förståelse för två mäktiga staters samtida argument för suveränitet. Frågorna jag ämnar besvara i min uppsats följer nedan:

- Hur använder den kinesiska respektive japanska staten sig av ethos, pathos och logos för att argumentera för suveränitet över Senkaku-/Diaoyuöarna?
- Hur kan Krasners fyra definitioner av suveränitet kopplas till Japans respektive Kinas argument för suveränitet?

1.2 Material

Mitt primärmaterial utgörs av positions- och policydokument på Japans och Kinas utrikesministeriers hemsidor, där de båda staterna beskriver sin inställning och position i Senkaku/Diaoyu-konflikten.⁵ Det jag speciellt tittat på är material, som är direkta ställningstagande av den Kinesiska och Japanska staten, rörande dispyten. I dokumenten jag valt redogör båda staterna för att öarna tillhör den egna staten.

⁵ Förklaring: Kinas namn på öarna är Diaoyu, medan Japans är Senkaku. Därför använder jag mig av Senkaku/Diaoyu när jag själv refererar till öarna.

På hemsidan för utrikesministeriet i Kina finns det en egen underkategori där uttalanden av den Kinesiska staten rörande Diaoyu-öarna har samlats. Här finns ett policydokument *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, som publicerats i september 2012 och är utgivet av statens informationskontor. Dokumentet är ett tydligt positionerande om var Kina står i öfrågan. Det börjar med att förklara att Diaoyu-öarna är en del av Kina och hur detta kan bevisas ur flera aspekter, historiska, geografiska och legala. Under fem olika underrubriker beskrivs sedan olika betydelsefulla aspekter av dispyten, ”I. Diaoyu Dao is China's inherent territory”⁶, ”II. Japan grabbed Diaoyu Dao from China”⁷, ”III. Backroom deals between the United States and Japan concerning Diaoyu Dao are illegal and invalid”⁸, ”IV. Japan's claim of sovereignty over Diaoyu Dao is totally unfounded”⁹ och ”V. China has taken resolute measures to safeguard its Sovereignty over Diaoyu Dao”¹⁰.

På hemsidan för utrikesministeriet i Japan, finns det ett antal olika dokument som rör ökonflikten. Jag har valt den text som finns direkt när man klickar in på tabben som inledning. Denna text har just funktionen att direkt presentera Japans ståndpunkt i dispyten. Dokumentet som jag sedan valt är ”Q&A on the Senkaku Islands”, som tar upp sexton frågor med svar angående Senkaku. Svaren är mycket utförliga och tar upp flera olika aspekter av dispyten och visar tydligt Japans position. En stor andel av frågorna börjar dessutom med ett påstående som den kinesiska staten gjort, och sedan vad den japanska staten har att säga om påståendet. Exempel på en sådan fråga är: ”Q6: The Chinese government asserts that maps compiled in China or in foreign countries, including Japan, before the 1800s show that the Senkaku Islands belonged to China. What is the view of the Japanese government?”¹¹ Jag har valt Q&A-dokumentet istället för andra dokument som presenteras på utrikesministeriets hemsida, eftersom i princip allt som står i de andra dokumenten även ingår i Q&A-dokumentet.

De kinesiska och japanska dokumenten motsvarar varandra på ett bra sätt, då båda presenterar argument och fakta, som den andra ofta förmedlar motsvarande motargument till. Eftersom jag vill undersöka Kinas och Japans officiella argument för suveränitet över öarna passar mitt primärmaterial bra, då dokumenten är publicerade på respektive utrikesministeriers hemsida

⁶ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, del 1, <http://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/topics_665678/diaodao_665718/t973774.shtml>, (hämtad 2015-01-10)

⁷ *ibid.*, del 2

⁸ *ibid.*, del 3

⁹ *ibid.*, del 4

¹⁰ *ibid.*, del 5

¹¹ Ministry of Foreign Affairs of Japan, *Senkaku Islands Q&A*, 2013-06-05, Q6, <http://www.mofa.go.jp/region/asia-paci/senkaku/qa_1010.html>, (hämtad 2015-01-10)

och således är de ställningstaganden och argument som förmedlas ut till världen av staterna. Språket är engelska, vilket också tydligt visar att informationen riktas mot omvärlden. På båda hemsidorna kan man utöver engelska dessutom välja att läsa informationen på japanska, kinesiska, arabiska, franska, ryska och spanska.

Stora delar av det sekundärmaterial som jag använder mig av presenteras i kapitlet ”tidigare forsknings” och består av flera *academic journals* som behandlar användbara aspekter av relationen mellan Kina och Japan, speciellt med avseende på ö-dispyten. Texterna är peer reviewed och jag har fokuserat på att använda mig av texter som är publicerade efter 2005, för att de ska vara så aktuella som möjligt. Mina val av *academic journals* gör jag även utifrån var de publicerats, där jag använder mig av lika mycket japanspublicerat material, som kinesiskt. Detta gör jag för att den tidigare forskning jag tar upp inte ska bli partisk. Dessutom har jag valt en svensk artikel för att presentera en alternativ opartisk röst.

Jag använder mig även av två metodböcker för att läsa in mig på den typ av retorik/argumentationsanalys som är aktuell för mitt arbete. Första boken jag använder mig av heter *Textens mening och makt* och den har jag valt med anledning av dess breda beskrivning av flera olika analys-former. Den andra boken är den jag använder i störst utsträckning i uppsatsen. Boken heter *Heder och påverkan* och är specialiserad på analys av modern retorik.

Teorin jag använder mig av är *Stephen D. Krasners: Power, the State and Sovereignty*. Jag kommer använda mig av hans åttonde kapitel där han beskriver betydelsen av ”sovereignty” på fyra olika sätt, *domestic sovereignty*, *interdependence sovereignty*, *international legal sovereignty* och *westphalian sovereignty*. Krasners suveränitetsmodell passar bra att tillämpa på mitt material tillsammans med en retorisk analys, då hans definitioner av suveränitet kan hjälpa till att förklara och förstå staternas olika argument för suveränitet.

1.3 Avgränsningar

Jag avgränsar mitt material i den mån att jag endast fokuserar på uttalanden, som de båda staterna gjort och inte på några privata aktörers uttalanden. Dessutom använder jag mig endast av den information/ståndpunkter som staterna förmedlar på engelska till hela världen, och inga uttalanden gjorda på inhemskt språk till den egna befolkningen. Materialet jag

undersöker på utrikesministeriernas hemsidor är endast material, som beskriver relationen mellan Japan och Kina gällande öarna och inte något material, som behandlar någon mer generell relation mellan staterna. Det finns flera uttalanden på båda ministeriernas sidor för Senkaku/Diaoyu-dispyten, men jag väljer att bara undersöka och analysera de dokument jag beskrivit i materialkapitlet eftersom de är officiella positionerande och förmedlar en samling av grundläggande argument och fakta angående situationen.

Taiwan gör också anspråk på öarna, men varken Kina eller Japan erkänner Taiwan som suverän stat. Kina anser att Taiwan är en del av Kinas territorium, medan Japan mer eller mindre tycks försumma Taiwans anspråk. Med detta i åtanke har jag valt att inte analysera Taiwan i mitt arbete, då dispyten speciellt är mellan Japan och Kina, där Taiwan spelar en mindre roll och inte har möjlighet att påverka i någon större utsträckning.

1.4 Tidigare forskning

Den tidigare forskningen jag presenterar utgörs av tre vetenskapliga artiklar skrivna av kinesiska forskare, tre vetenskapliga artiklar skrivna av japanska forskare och en artikel skriven av en svensk forskare. Jag har valt artiklarna för att de alla är lämpliga och relaterade till mitt arbete och på ett rättvisande sätt skildrar hur forskningsläget ser ut idag, där samtliga forskare på något sätt diskuterar och behandlar frågan om Diaoyu/Senkaku, men utifrån något skilda discipliner. För att ge en rättvis, opartisk bild av forskningsläget, har jag valt att plocka ut lika många kinesiska som japanska forskares röster, då de flesta som skriver om dispyten vinklar sin undersökning till det egna landets fördel. Dessutom är min uppfattning att forskning, relaterad till ö-tvisten, bedrivits i ungefär lika stor utsträckning i båda länderna. En del forskning har även drivits av andra forskare runt om i världen, vilket är anledningen till att jag även valt en utomstående forskare, i detta fall en svensk, som utgör en alternativ och opartisk röst. All forskning jag tar upp är mycket aktuell och har publicerats under 2000-talet.

Dr. Wu Hui är professor på University of International Relation i Kina och skriver om Diaoyu/Senkaku dispyten i artikeln *Territorial Issues on the East China Sea: A Chinese Position*. Här diskuterar han olika pågående territoriella dispyter mellan Kina och Japan, och fokuserar på de aspekter han ser som centrala problem i dispyterna. Hui menar att ett problem är att man använder sig av två olika system för att bestämma havsgränser, ”exclusive

economic zone” och ”continental shelf”, som avgör territoriella gränser på olika sätt. Kina påvisar det ena och Japan det andra, vilket försvårar situationen.¹² Vidare redogör han också för att problemet är starkt relaterat till resurser, som är ett vida känt problem i flera territoriella dispyter.¹³

Dr. Chien-peng Chung är Assistant Professor på institutionen för politik och sociologi på Lingnan University i Kina. I *Resolving China's Island Disputes: A Two-Level Game Analysis* använder Chung vad han kallar ”two-level game analysis” som ramverk för att förklara hur suveränitetsförhandlingar, i och med Kinas anspråk på bland annat Diaoyu/Senkaku-öarna (han tar också upp Amur/Ussuri rivers och South China Sea), misslyckats, lyckats eller delvis lett till en uppgörelse. Hans fokus ligger på förhandlingar mellan stater och inhemska nationalistiska grupper, institutioners roll i dispyter och förhandlares strategier. Detta diskuterar han utifrån olika aspekter, såsom politiska, sociala, historiska och ekonomiska, för att se på vilket sätt olika aktörer påverkar territoriella konflikter där Kina är inblandade.¹⁴

Dr. Zhongqi Pan är verksam som Associate Professor på School of International Relations and Public Affairs, Fudan University i Kina och har tidigare varit gästforskare på Lunds universitet. Pan menar i artikeln *Sino-Japanese Dispute over the Diaoyu/Senkaku Islands: The Pending Controversy from the Chinese Perspective*, att suveränitet är kärnfrågan i Diaoyu Dao/Senkaku-dispyten, men att problemet kan delas upp i tre olika aspekter, nämligen äganderätten till öarna, Japans återlämnande av öarna till Kina (efter andra världskriget) och gränsdragningen. Artikeln fokuserar specifikt på dessa tre aspekter och presenterar stridande argument mellan Kina och Japan, som analyseras utifrån historiska och rättsliga perspektiv. Vidare så undersöker han politiska svårigheter och möjliga lösningar på dispyten ur ett kinesiskt perspektiv.¹⁵

Shigeyoshi Ozaki är Professor Emeritus på University of Tsukuba i Japan. Ozakis artikel *Territorial Issues on the East China Sea: A Japanese Position* tar upp den Japanska statens hävdande i Diaoyu/Senkaku-dispyten och undersöker denna ur ett rättsligt perspektiv (international law). Först redogör Ozaki för de delar av den internationella rätten som är

¹² Hui, Wu, and Zhang Dan, 'Territorial Issues on the East China Sea: A Chinese Position', *Journal of East Asia & International Law*, vol. 3, no. 1, 2010, Academic Search Complete [online database], (hämtad 2015-01-10), s. 148

¹³ *ibid.*, s. 148-149

¹⁴ Chien-Peng, Chung, 'Resolving China's Island Disputes: A Two-Level Game Analysis', *Journal of Chinese Political Science*, vol. 12, no. 1, March 2007, Political Science Complete [online database], (hämtad 2015-01-10), s. 49

¹⁵ Zhongqi, 2007, s. 72-73

aktuell i tvisten, och undersöker sedan om Japan förvärvade territoriell suveränitet över öarna i enlighet med internationell rätt. Han tar upp flera rättsliga punkter som skulle stödja Japans suveräna rätt till Diaoyu/Senkaku och använder dessa för att fastslå att den Japanska staten bör bibehålla sin jurisdiktion över öarna och upprätthålla sin bestämda inställning till dispyten.¹⁶

Koji Furukawa är Professor i internationella relationer på Chukyo University i Japan. I artikeln *Bordering Japan: Towards a Comprehensive Perspective* presenterar Furukawa ett övergripande perspektiv på Japans territoriella suveränitet, som tar fram förslag till hur Japan ska lösa territoriella dispyter. Han undersöker den japanska statens position på olika punkter i några olika japanska territoriella dispyter, där Senkaku/Diaoyu är en av dem. Furukawa menar att det finns tre viktiga aspekter angående Japans territoriella suveränitet. Först att flera pågående dispyter härstammar från USAs ockupationspolicy, sedan att Japans syn på havsrätt är flexibel och inte speciellt bestämd, och slutligen att deras inställning till frågor om luftzon är passiv och undergiven.¹⁷ I artikeln länkar Furukawa samman alla dessa aspekter för att göra en mer omfattande eller fullständig studie av Japans territoriella dispyter.

Shin Kawashima är Senior Researcher på IIPS och Associate Professor på institutionen för internationella relationer på Tokyo University i Japan. Kawashimas artikel *The Development of the Debate Over "Hiding One's Talents and Biding One's Time" (taoguan yanghui)* handlar inte explicit om Diaoyu/Senkaku-dispyten, utan om Kinas utrikespolitik, där ö-tvisten används som exempel. Kawashima diskuterar hur/om Kina följer sin utrikespolitiska doktrin "hiding one's talents and biding one's time"¹⁸, som innebär att man ska uppnå resultat som är utförbara och tålmodigt dölja sina förmågor. Han menar att Kinas utrikespolitik idag skiljer sig från detta ideal, vilket uttrycks genom deras agerande i territoriella tvister som bland annat Diaoyu/Senkaku-dispyten.¹⁹ Vidare i artikeln diskuteras Kinas utrikespolitik, hur den var förr och hur den på senare tid har blivit mer aggressiv.

Linus Hagström är docent i statsvetenskap och Senior Research fellow på Utrikespolitiska Institutet i Stockholm. Hagström diskuterar i *'Power Shift' in East Asia? A Critical*

¹⁶ Ozaki, Shigeyoshi, 'Territorial Issues on the East China Sea a Japanese Position [notes]', *Journal of East Asia and International Law*, 2010, HeinOnline [online database], (hämtad 2015-01-10), s. 174

¹⁷ Furukawa, Koji, 'Bordering Japan: Towards a Comprehensive Perspective', *Journal of Borderlands Studies*, vol. 26, no. 3, December 2011, <DOI:10.1080/08865655.2011.686968>, (hämtad 2015-01-10), s. 297

¹⁸ Kawashima, S, 'The development of the debate over "hiding one's talents and biding one's time" (taoguan yanghui)', *Asia-Pacific Review*, vol. 18, no. 2, November 2011, Scopus® [online database], (hämtad 2015-01-10), s. 15

¹⁹ *ibid.*, s. 15-16

Reappraisal of Narratives on the Diaoyu/Senkaku Islands Incident in 2010 hur incidenten kring de omtvistade öarna 2010, där Kinesiska fiskare kolliderade med Japanska patrullfartyg på vatten tillhörande det omstridda området, varit symbolisk och ytterligare spätt på bilden av ett pågående maktskifte i Östasien, där Japans makt blir allt svagare medan Kinas blir starkare. Hagström redogör för incidenten och diskuterar narrativ som kan vara kopplade till det pågående maktskiftet.²⁰ Exempelvis diskuterar han “What are the discursive contexts behind the emergence of the ‘power shift’ narrative and its corollaries?”²¹, där han sedan fortsätter med att fråga sig vilka politiska aktioner som legitimeras av uppkomsten av detta narrativ.²²

2 Teori och metod

2.1 Teori

Stephen D. Krasner är professor på Stanford University och har skrivit boken *Power, the State and Sovereignty*. Krasner menar i sin bok att begreppet suveränitet har använts på fyra olika sätt. Det är dessa olika betydelser av suveränitet som jag använder mig av i analysen av mitt primärmaterial. Nedan beskriver jag vad som kännetecknar de olika definitionerna av suveränitet.

Domestic sovereignty

Domestic sovereignty, eller inhemsk suveränitet, handlar om hur en stats offentliga myndigheter är organiserade på det inhemska planet. Krasner tar upp F.H. Hinsley, som menar att idén om suveränitet är att det finns en absolut politisk auktoritet i samhället, vilket förutsätter just att det endast existerar en aktör med sådan makt.²³ Eftersom denna typ av suveränitet specifikt definierar hur den politiska auktoriteten är uppbyggd inom ett samhälle,

²⁰ Hagström, L., ‘Power Shift’ in East Asia? A Critical Reappraisal of Narratives on the Diaoyu/Senkaku Islands Incident in 2010’, *Chinese Journal of International Politics*, vol. 5, no. 3, September 2012, Scopus® [online database], (hämtad 2015-01-10), s. 267-268

²¹ *ibid.*, s. 271

²² *ibid.*, s. 271

²³ Krasner, Stephen D., *Power, the state, and sovereignty: essays on international relations*, Routledge, London, 2009, s. 185

så skulle detta samhälle fortfarande kunna ha en fullständig internationell rättslig suveränitet, oavsett hur bristfälligt det inhemska styret är. Andra stater kan alltså erkänna en stat som jämlik oberoende av dess inhemska suveränitet.²⁴

Interdependence sovereignty

I och med en ökad globalisering och transnationella samarbeten och problem, så har suveränitet i många meningar urholkats. Oförmågan att kunna råda över varuflöden, personer och sjukdomar över territoriella gränser har av vissa beskrivits som en förlust av suveränitet.²⁵ Krasner presenterar Richard Cooper och James Rosenau, som båda studerat denna företeelse. Cooper menar att i en värld med stora öppna kapitalmarknader kan inte mindre stater kontrollera den egna penningpolitiken då de inte kan kontrollera kapital som flyttas över gränser.²⁶ Rosenau hävdar i sin studie att det internationella systemet håller på att förändras, och att antalet aktiviteter där stater själva har möjlighet att effektivt utöva kontroll minskar. Vidare så fortsätter han att beskriva hur stater är ömsesidigt beroende av varandra genom uppkomsten av samtida transnationella frågor och problem, som droghandel, föroreningar och terrorism, då dessa är problem som är svåra för stater att själva ta itu med.²⁷ En förlust av denna typ av suveränitet, benämnd *interdependence sovereignty*, måste inte tvunget betyda något för inhemsk suveränitet förstådd som auktoritativt bestämmande. Däremot underminerar det inhemsk suveränitet förstådd endast som kontroll, då en stat som inte kan reglera det som passerar dess gränser inte heller kommer kunna kontrollera vad som händer inom staten.²⁸

International legal sovereignty

International legal sovereignty bygger på samma liberala teori, som ligger bakom föreställningen om att alla människor är jämlika i naturtillståndet. Precis som att alla människor är varandras jämlikar inom staten, så är stater varandras jämlikar på internationell nivå. Varje stat, oavsett storlek, är alltså fri, jämlik och lika suverän som alla andra stater, i naturtillståndet.²⁹

²⁴ *ibid.*, s. 186

²⁵ *ibid.*, s. 186

²⁶ *ibid.*, s. 186-187

²⁷ *ibid.*, s. 187

²⁸ *ibid.*, s. 187-188

²⁹ *ibid.*, s. 188

En grundläggande regel för *international legal sovereignty* är att erkännande sträcker sig till självständiga enheter, stater, med territorier och juridiskt självbestämmande. Trots dessa normer, så har flera ”enheter” eller stater blivit erkända på andra grunder, och andra har inte blivit erkända trots att de uppfyllt de generella grundläggande reglerna för *international legal sovereignty*.³⁰ Erkännande har alltså, speciellt under 1900-talet använts som ett politiskt instrument, där stater försöker stänga ute nya stater från den internationella arenan, om de sistnämndas existens strider mot de förstnämndas intressen. Även om inte alla stater blir erkända på rätt grunder, så spelar fortfarande *international legal sovereignty* stor roll för makthavare världen över, och systemet är fortfarande attraktivt³¹. De flesta har sökt erkännande av andra stater, något som kan ses som en biljett till den internationella arenan, att bli juridiskt jämställd andra stater, och kunna ingå i avtal med andra stater. Erkännande ger även en stat mer säkerhet inför andra staters domstolar och immunitet för diplomatiska representanter.³²

Westphalian sovereignty

Den westfaliska suveräniteten bygger på två viktiga principer: territorialitet, och att externa aktörer hålls utanför den inhemska myndighetsstrukturen. Makthavarna i ett land kan bli begränsade av externa faktorer, men är ändå fria att välja de institutioner och driva den politik som de anser vara mest lämplig. Det som bryter mot westfalisk suveränitet är alltså när externa aktörer bestämmer något inom en annan stats inhemska myndighetsstruktur.³³ Inhemska auktoritetens suveränitet kan bli kränkt både genom frivillig- och ofrivillig infiltration, i form av invitation eller intervention. Invitation strider däremot inte mot *international legal sovereignty*.³⁴

2.2 Metod

Materialsökningen inför min undersökning har varit relativt omfattande. Primärmaterialen gick att hitta genom att klicka sig fram på respektive stats utrikesdepartements hemsida och sedan leta upp i frågan om Senkaku/Diaoyu-dispyten. Mitt sekundärmaterial har jag hittat genom att söka på Lunds universitets biblioteks databas (LUBsearch). Här har jag begränsat

³⁰ *ibid.*, s. 188

³¹ *ibid.*, s. 189

³² *ibid.*, s. 191

³³ *ibid.*, s. 193

³⁴ *ibid.*, s. 193

till peer reviewed, academic journals och artiklar publicerade från 2005 och framåt. Nyckelord jag använt mig av när jag sökt har varit: Senkaku, Diaoyu, Japan-China relations, sovereignty och sovereignty theory.

I min uppsats har jag två analyser, en för det kinesiska materialet och en för det japanska. Jag organiserar primärmaterialet efter en klassisk retorikdisposition för övertygande tal. Denna modell passar bra, då båda materialen finns för att övertyga stater, personer och aktörer om att den egna staten har rätt i suveränitetsdispyten. Enligt den klassiska retoriken ska en övertygande text (eller tal) innehålla *exordium*, *narratio*, *propositio*, *argumentatio* och *conclusio*.³⁵ När jag organiserat texterna efter denna modell, börjar jag med en retorisk analys av materialen. Här kollar jag i vilken mån textens olika delar uppfyller sina syften. Olika delar har olika syften. *Exordium* som är textens inledning har syftet att göra läsaren uppmärksam, välvillig och läraktig. *Narratio* är bakgrunden, och dess syfte är att sätta in läsaren i ämnet. Därefter följer *propositio* och *argumentatio*, som är de delar där först tesen presenteras och sedan argumenten för denna. Slutligen sammanfattar *conclusio* de vitala delarna av texten och upprepar lämpligen de viktigaste argumenten.³⁶

Delen som kallas *argumentatio* och innehåller argument för tesen är den mest centrala delen i en övertygande text, och är därför den delen som jag lägger mest kraft på i analysen. Argumentationsanalysen har specifikt tre syften. Det första skulle vara ett deskriptivt syfte: att förstå vilka delar av en text som är argumenterande och att kunna rekonstruera argumentationen.³⁷ Det andra syftet kan vara att se om argumentationen i en text är tillräckligt bra enligt vissa generella normer. Här tittar man alltså på hur väl skribenten argumenterar och om den gör argumentationsfel, som att inte hålla sig till ämnet osv. Det tredje syftet handlar om i vilken grad argumentationen faktiskt kan styrkas.³⁸ Jag kommer inrikta mig på att: rekonstruera argumentationen genom att avgöra vilka argument som är huvudargument och vilka argument som är stödargument till dessa; se hur bra staterna för argumenten genom att titta på hur relevanta de är för tesen; och kategorisera argumenten som ethos-, logos- eller pathos-argument. Relevans och vilka medel som används för att övertyga tittar jag även på i *exordium* och *conclusio*, då argument också finns med här. Ethos-argument är de argument som ger tesen trovärdighet genom att hänvisa till en auktoritativ källa, såsom rättspraxis.

³⁵ Karlberg, Maria & Mral, Brigitte, *Heder och påverkan: att analysera modern retorik*, Natur och kultur, Stockholm, 1998, s. 28

³⁶ *ibid.*, s. 29

³⁷ Bergström, Göran & Boréus, Kristina (red.), *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*, 2., [omarb.] uppl., Studentlitteratur, Lund, 2005, s. 91

³⁸ *ibid.*, s. 91

Logos-argument ger trovärdighet till tesen genom rena fakta, såsom statistik, men också genom logiska argument.³⁹ Pathos-argument är de argument som spelar på läsarens/lyssnarens känslor, exempelvis känsla av hopp eller rädsla för ett hot osv.⁴⁰

En del av argumentationsanalysen kan vara att titta på argumentens beviskraft. Denna del kommer jag inte behandla i min analys. Att titta på beviskraften skulle i princip kunna innebära att avgöra vem som har rätt i dispyten, vilket jag har som ambition att ta ställning till.

Under argumentationsdelen kommer jag även använda min teori genom att koppla den till de olika argument för suveränitet som de båda staterna presenterar. Jag kommer använda Krasners teori löpande under delen jag kallar *argumentatio*.

Analysen är uppdelad i två separata kapitel, ett för Japan och ett för Kina, för att göra det enklare att följa de båda dokumenten som övertygande texter eller tal, från början till slut som de framförs. Även om båda analyserna är uppdelade enligt samma retoriska disposition, så skiljer de sig något åt i argumentationsdelen då primärmaterialen har väldigt olika struktur.

De omtvistade öarna heter Diaoyu (alternativt Diaoyu Dao) på kinesiska och Senkaku på japanska. De olika namnen refererar alltså till samma öar. Jag kommer referera till öarna som Diaoyu i analysen av det kinesiska materialet, och Senkaku i analysen av det japanska.

3 Analys Kina

Ingenting i analysen ska tolkas som att det är mina åsikter. Jag återger det som skrivs i den kinesiska statens dokument såsom jag har uppfattat och tolkat det.

Under min analys, kommer Krasners och hans fyra definitioner av suveränitet skildras på det sätt som jag har tolkat dem. Vad Krasner menar motsvaras alltså i min uppsats av **min tolkning av hans teori**.

³⁹ Karlberg & Mral, 1998, s. 40

⁴⁰ *ibid.*, s. 43

3.1 Exordium

Textens exordium börjar med påståendet att Diaoyu Dao och anslutande öar är en oskiljaktig del av Kinas territorium, att öarna är Kinas inneboende territorium i enlighet med alla historiska, geografiska och rättsliga aspekter, och att Kina åtnjuter odiskutabel suveränitet över Diaoyu Dao.⁴¹

I texten följer sedan en kort redogörelse för hur Japans ockupation av Diaoyu Dao i slutet på 1800-talet var olaglig och ogiltig, att Diaoyu tillhör Kina i enlighet med internationella rättsliga dokument, att öarna tillhör Kina oavsett vilka unilaterala handlingar Japan gör, och att Japan gjort flera handlingar angående öarna som kränkt Kinas territoriella suveränitet.⁴²

Slutligen beskrivs det att Kina bestämt motsätter sig Japans kränkningar av Kinas suveränitet och att de tagit till bestämda åtgärder för att hindra sådana överträdelser, att deras position är tydlig och konstant, att de är bestämda i sitt skydd av den territoriella integriteten och nationella suveräniteten, och att deras beslutsamhet i upprätthållandet av utfallet efter ”the World Anti-Fascist War”⁴³ inte kommer störas av någon kraft.⁴⁴

Exortiumet tar direkt upp kärnan och meningen med hela texten: Att Kina hävdar sin rätt till Diaoyu Dao och att öarna skulle vara Kinas okränkbara territorium. Sättet de skildrar detta på är enkelt och tydligt, vilket kan förväntas av en text publicerad av en statlig institution. Påståendet att öarna tillhör Kina underbyggs av argument, där de menar att deras suveränitet kan legitimeras av alla historiska, geografiska och legala aspekter. Denna typ av argument är typiska logos-argument, då de grundar sina argument på hävdad fakta. Japans del i dispyten presenteras, och även här använder man sig av logos-argument, att Japans anspråk på öarna är olagliga och ogiltiga, eftersom öarna tillhör Kina i enlighet med internationella rättsliga dokument. I den sista biten verkar man specifikt vilja poängtera att Kina är mycket bestämt i frågan, och att deras suveränitet över öarna inte är diskuterbar. De sista orden skulle kunna tolkas som att man menar att Japan i nutid sysslar med någon typ av fascistiska handlingar, i och med dispyten. Länderna har haft en besvärlig gemensam historia och här påminner man

⁴¹ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, Foreword

⁴² *ibid.*, Foreword

⁴³ *ibid.*, Foreword

⁴⁴ *ibid.*, Foreword

om japanernas invasion i Kina under andra världskriget, och drar paralleller till situationen idag.

Upplägget på inledningen, eller *exortiumet*, har med de delar som klassisk retorik menar ska finnas med. Först får man *uppmärksamhet* genom att direkt göra ett bestämt uttalande om att öarna tillhör Kina. Dessutom får man läsaren att vilja fortsätta läsa, då man presenterar olika faktorer till legitimitet utan att mer exakt redogöra för vilka de är, något man kan förväntas få reda på senare i texten. Sedan *välvillighet* genom att måla upp Japan som boven och presentera kort fakta för sin egen legitimitet. Slutligen *läraktig* i form av att kärnfrågan tas upp direkt i inledningen. Upplägget blir även tydligt då inledningens tre stycken motsvarar de delar som genomsyrar hela texten: Kinas suveränitet över öarna, Japans kränkning av Kinas suveränitet och Kinas bestämda, konsekventa inställning till dispyten.

3.2 Narratio

Textens narratio, som är bakgrunden i en övertygande text, är väldigt integrerad i materialets argumentationsdel, och mycket av denna del återger och behandlar jag därför i min argumentationsanalys. Värt att nämna är att dock att argumenten presenteras som rubriker före det att någon bakgrund presenterats, och sedan varvas bakgrund och argument genom hela texten. Detta skulle kunna innebära att Kina förväntar sig att läsaren av texten är relativt insatt i ämnet, då ingen mer ingående bakgrund ges innan de börjar presentera argument.

3.3 Propositio

Textens huvudtes är att Diaoyu-öarna tillhör Kina. Det finns dessutom en mycket tydlig antites, eftersom Kina argumenterar både för sin sak och emot Japans. Antitesen skulle då vara att öarna inte tillhör Japan. Både tesen och antitesen är enkla att utläsa redan i inledningen, och de följer sedan tydligt genom hela texten. Att öarna inte tillhör Japan, måste inte förutsätta att de tillhör Kina och därför finns både viljan att visa på vilka grunder öarna är Kinas suveräna territorium, och på vilka grunder öarna inte är Japans suveräna territorium, eftersom Diaoyu Dao just nu är under japansk jurisdiktion.

3.4 Argumentatio

Huvudargumenten skrivs som rubriker i texten, där sedan mer specifika argument för saken skrivs som underrubriker och sedan fakta som stödjer argumentet under dessa. Första rubriken lyder enligt följande ”Diaoyu Dao is Chinas Inherent Territory”⁴⁵. Att Diaoyu Dao är Kinas inneboende territorium ger de sedan stöd för genom underrubrikerna, med efterföljande text:

1. ”Diaoyu Dao was first discovered, named and exploited by China”⁴⁶
2. “Diaoyu Dao had long been under China’s jurisdiction”⁴⁷
3. “Chinese and foreign maps show that Diaoyu Dao belongs to China”⁴⁸

Den andra rubriken formuleras “Japan Grabbed Diaoyu Dao from China”⁴⁹. Detta påstående, att Japan skulle ha tagit Diaoyu Dao från Kina, ger de stöd för genom underrubrikerna:

1. ”Japan’s covert moves to seize Diaoyu Dao”⁵⁰
2. “Diaoyu was ceded to Japan together with the Taiwan Island”⁵¹

Den tredje rubriken lyder “Backroom Deals Between the United States and Japan Concerning Diaoyu Dao are Illegal and Invalid”⁵². Att olagliga och ogiltiga överenskommelser mellan USA och Japan, gällande öarna, skulle ägt rum bakom kulisserna ger den kinesiska statens stöd för genom underrubrikerna:

1. ”Diaoyu Dao was returned to China after the Second World War”⁵³
2. “The United States illegally included Diaoyu Dao under its trusteeship”⁵⁴
3. “The United States and Japan conducted backroom deals concerning the “power of administration” over Diaoyu Dao”⁵⁵

⁴⁵ ibid., del 1

⁴⁶ ibid., del 1

⁴⁷ ibid., del 1

⁴⁸ ibid., del 1

⁴⁹ ibid., del 2

⁵⁰ ibid., del 2

⁵¹ ibid., del 2

⁵² ibid., del 3

⁵³ ibid., del 3

⁵⁴ ibid., del 3

⁵⁵ ibid., del 3

Den fjärde rubriken formuleras "Japan's Claims of *Sovereignty* over Diaoyu Dao is Totally Unfounded"⁵⁶. Kina menar här att Japans suveränitetsanspråk över öarna är helt grundlösa. Efter denna överbrik följer inga underrubriker, utan här skrivs lite om Japans syn på dispyten och följs sedan av en sammanfattning av vad man tidigare tagit upp.

Den femte rubriken lyder "China has Taken Resolute Measures to Safeguard its Sovereignty over Diaoyu Dao"⁵⁷. Denna rubrik är inte direkt något argument för att stödja tesen, utan mer en förklaring på vilka åtgärder Kina tagit för att skydda sin suveränitet över öarna.

Analysen av argumenten är uppdelad i den ordning och på det sätt som jag precis presenterat rubrikerna, med en förkortad/förenklad version av originalrubriken som rubrik. Exempelvis: "Diaoyu Dao is Chinas Inherent Territory"⁵⁸ → 3.4.1 Diaoyu är Kinas inneboende territorium.

3.4.1 Diaoyu är Kinas inneboende territorium

Kinas första stöd för sin tes är att Diaoyu Dao är Kinas inneboende territorium. Under denna rubrik tar de först bara upp fakta om var öarna ligger, troligtvis för att göra det omöjligt att missuppfatta vilka öar det handlar om. Det första argumentet som ska fungera som stöd för att Diaoyu Dao är Kinas inneboende territorium är att: Diaoyu upptäcktes, namngavs och exploaterades först av Kina. Detta påstående eller argument ger de stöd för genom en rad fakta. De menar att kinesiska fiskare namngav öarna i och med tidiga fiskeaktiviteter i området, att gamla historiska kinesiska böcker från 1400-talet nämner Diaoyu Dao som Kinas territorium, att kinesiska imperiets konvojer skickats under 1500-talet, 1700-talet och 1800-talet, som lokaliserat öarna och konstaterat att de inte tillhör Ryukyu.⁵⁹ Faktan handlar speciellt om just detta, att öarna aldrig tillhört Ryukyu och att man har flera kinesiska historiska skrifter som stödjer detta.⁶⁰

⁵⁶ *ibid.*, del 4

⁵⁷ *ibid.*, del 5

⁵⁸ *ibid.*, del 1

⁵⁹ Förklaring: Både den Kinesiska och Japanska staten använder flera olika namn på Ryukyu öarna, vilket blir ganska förvirrande. Nansei Shoto och Ryukyu Island är olika namn på samma grupp av öar, och Okinawa är namnet på den största av öarna i denna ö-grupp. Okinawa kan dock också referera till Okinawa prefektur som inkluderar flera av öarna som utgör Ryukyu Islands, men inte alla.

⁶⁰ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, del 1

Andra stödargumentet är att Diaoyu Dao länge varit under Kinas jurisdiktion. Detta ger de stöd för genom att hävda att öarna var en del av Kinas kustförsvar för att skydda mot Japanska pirater under 1500-talet. Vidare menar de att öarna finns med på kinesiska kartor från 1600-talet, att Mingdynastin införde Diaoyu Dao under kinesisk jurisdiktion och att Qingdynastin införde öarna under Taiwans jurisdiktion.⁶¹

Det tredje stödargumentet är att Kinesiska och utländska kartor visar att Diaoyu Dao tillhör Kina. Först redogör de för några olika kinesiska kartor från 1500-talet till 1900-talet, som visar att öarna tillhör Kina. De tar även upp en Japansk karta som skall ha visat på att öarna tillhört Kina. Slutligen presenterar de namnen på några kartor från USA, England och Frankrike, som även de stödjer att området skulle tillhöra Kina. Samtliga kartor är ritade eller publicerade före 1900-talet.⁶²

Argumenten för att Diaoyu Dao är Kinas inneboende territorium baseras specifikt på att Kina utövat kontroll över öarna, i form av exploatering och skydd av territoriet, och att andra stater erkänt öarna som en del av Kina. Dessa argument stämmer väl överens med Krasners beskrivning av suveränitet som *domestic sovereignty* och *international legal sovereignty*. Krasner beskriver *domestic sovereignty* som organiseringen av de statliga myndigheterna inom en stat och i vilken mån dessa kan utöva effektiv kontroll.⁶³ När Kina hävdar att de exploaterat, skyddat och infört Diaoyu Dao under kinesisk jurisdiktion, så tycks detta alltså vara ett sätt att argumentera för att öarna varit under deras kontroll, och alltså ett argument för Kinas suveränitet definierat som *domestic sovereignty*. Argumentet att utländska kartor visat att Diaoyu Dao tillhört Kina överensstämmer dock mer med det som Krasner benämner som *international legal sovereignty*, vilket beskrivs av Krasner som erkännandet av en stat av andra stater.⁶⁴ Att andra stater angett Diaoyu Dao som kinesiskt territorium implicerar att dessa stater (officiellt eller inofficiellt) erkänt öarna som kinesiskt territorium, och fungerar därför som ett argument för suveränitet definierat som *international legal sovereignty*.

Sättet som Kina för argument för sin tes, i egenskap av att Diaoyu Dao skulle vara Kinas inneboende territorium, är sakligt med mycket fakta. Stödargumenten är relevanta då man stödjer argumenten med hjälp av olika historiska fakta, vilket troligtvis är nödvändigt för att bevisa att ett område är en stats inneboende territorium. Samtidigt som argumenten tycks vara

⁶¹ *ibid.*, del 1

⁶² *ibid.*, del 1

⁶³ Krasner, 2009, s. 185

⁶⁴ *ibid.*, s. 185

relevanta, så är det svårt att veta precis vad som menas med ”inherent territory”, och om det då skulle avgöras av vem som upptäcker, namnger, exploaterar, vem som haft territoriet under sin jurisdiktion under en lång period, och har historiska kartor där territoriet innefattas, eller inte. Relevansen förutsätter alltså att inneboende territorium avgörs på historiska aspekter. Således skulle huvudargumentet att Diaoyu Dao är Kinas inneboende territorium vara ett relativt otydligt argument, men där språkbruket och stödargumenten framställs på ett tydligt och enkelt sätt.

Under hela argumentationen för att Diaoyu Dao skulle vara Kinas inneboende territorium, används logos-argument. Argumentationen bygger på typisk uppräknings av fakta som stödjer argumenten och innehåller inte några känsloladdade ord, eller annat språkbruk som ska ha emotionell påverkan på läsaren. Generellt hålls redogörelsen neutral.

3.4.2 Japan tog Diaoyu från Kina

Det andra huvudargumentet är snarare till stöd för antitesen: att Japan inte har rätt till Diaoyu Dao och att de tog öarna från Kina. Denna del handlar uteslutande om att Japan handlat i hemlighet, och att de gjort anspråk på öarna trots att de vetat att de egentligen tillhört Kina. Kina visar på olika dokument där Japanska ministrar i slutet på 1800-talet diskuterat öarna, och vetat att de tillhört Kina men ändå påstått att öarna inte var under någon stats jurisdiktion.⁶⁵

De menar också att när Japan besekrat Kina i det Sino-japanska kriget 1895, tvingades Kina skriva under ”Treaty of Shinomoseki”, som innebar att Kina fick överlämna Taiwan och alla tillhörande öar till Japan. Diaoyu Dao innefattades av dessa tillhörande öar och var därför accepterade som en del av Taiwan, av både Japan och Kina.⁶⁶

Krasner menar att *westphalian sovereignty* kan kränkas genom fyra olika metoder, konventioner (conventions), kontrakt (contract), tvång (coercion) och införande (imposition). Inbjudningar (invitations) gör en kompromiss av autonomi genom konventioner och kontrakt. Dessa är företeelser som kränker *westphalian sovereignty*, dock inte *international legal sovereignty*, då konventioner faktiskt främjas och bekräftas av den senare. En av de viktigaste

⁶⁵ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, del 2

⁶⁶ *ibid.*, del 2

principerna för *international legal sovereignty* är dock att dessa kontrakt och konventioner är frivilliga.⁶⁷ Kina menar ovan att de tvingades att skriva under ”Treaty of Shinomoseki”. Tvång eller införande kännetecknas av att ena parten gynnas, medan den andra missgynnas, vilket strider mot både *westphalian sovereignty* och *international legal sovereignty*. Sättet som Kina hävdar att överenskommelsen mellan Kina och Japan skedde på, som resulterade i ”Treaty of Shinomoseki”, bröt i så fall - enligt Krasners definitioner - mot både Kinas *westphalian sovereignty* och Kinas *international legal sovereignty*.

Argumentationen för att Japan skulle ha tagit Diaoyu Dao från Kina byggs mycket på citat av japanska ministrar. Precis som tidigare används mycket logos-argument, där Kina argumenterar genom att presentera stödjande fakta. Samtidigt så är denna del något mer offensiv och förutom logos förekommer även ethos- och pathos-argument. Ethos-argument används då man citerar japanska ministrar för att styrka sina argument. Dessa argument är alltså argument som baseras på en trovärdig, auktoritativ källa. Pathos kan man finna spår av i texten, då man inte alls är lika neutral som tidigare utan spelar mer på läsarens känslor genom att måla upp Japan som en skurk. Fler värdeladdade ord används, som ”unequal”, ”forced”, ”covert” och ”secrecy”, för att beskriva hur Japan handlat. Specifikt används just ”secrecy” för att beskriva hur Japan hela tiden handlat i hemlighet, och målar därmed upp Japan som hemlighetsfulla, och kanske till och med lömska.

Huvudargumentet stödjer antitesen väl, då Kina tycks mena att hemlighetsfulla handlingar, som inte görs offentliga, inte är förenliga med internationell rätt, något man kan utläsa ur följande påstående: ”Japan had consistently acted in secrecy without making it’s moves public. This further proves that Japan’s claim of sovereignty over Diaoyu Dao does not have legal effect under international law.”⁶⁸ Eftersom hela den övergripande huvudpoängen går ut på att Kina hävdar suveränitet över öarna på alla historiska, geografiska och legala (international law) aspekter, och bestrider Japans motsvarande suveränitetshävdande, så är argumenten relevanta.

3.4.3 Ogiltig överenskommelse

⁶⁷ Krasner, 2009, s. 198

⁶⁸ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, del 2

Det tredje huvudargumentet är också mestadels stöd för antitesen, men också till viss del stöd för tesen. Kina anser att det gjorts olagliga och ogiltiga överenskommelser mellan USA och Japan, gällande öarna, som de hävdar ägt rum bakom kulisserna.⁶⁹

Första stödargumentet syftar på att Diaoyu Dao lämnades tillbaka till Kina efter andra världskriget. Här redogör man för att Kairo-deklarationen statuerade 1943 att Japan skulle lämna ifrån sig allt territorium som de stulit från Kina, inklusive Taiwan och alla andra territorier som de tagit. Vidare redogör de för att Potsdam-deklarationen 1945 slog fast att Japans suveränitet endast utgörs av Honshu, Hokkaido, Kyushu och Shikoku, och en del mindre öar där Ryukyu och Tsushima ingår. Japan ska ha skrivit under detta och dessutom yttrat sig om att de respekterar att Taiwan tillhör Kina. Redogörelsen avslutar man med att fastslå att dessa fakta visar att Diaoyu Dao, som en del av Taiwan, tillhör Kina och skall återlämnas.⁷⁰

Det andra stödargumentet innebär att USA olagligt ska ha inkluderat Diaoyu Dao under sitt förvaltnarskap efter andra världskriget och Japans kapitulation. Här redogörs det för hur USA tillsammans med ett antal andra länder skrev under "Treaty of San Francisco", ett fredsfördrag med Japan, som ställde Ryukyu-öarna under USAs förvaltnarskap. Detta ska inte ha inkluderat Diaoyu Dao. USA ska senare ha omdefinierat Ryukyus gränser till att omfatta Diaoyu Dao, en handling som Kina menar att USA inte hade några legala belägg för att utföra.⁷¹

Det tredje stödargumentet tar upp just överenskommelsen mellan USA och Japan. Fakta presenteras i form av att USA 1971 gav tillbaka Ryukyu till Japan tillsammans med Diaoyu Dao, något som Kina tydligt motsatte sig. USA skall sedan ha ställt sig neutral i frågan om vem öarna tillhör, trots att man tidigare lämnat över de administrativa rättigheterna till Japan.⁷²

Flera av de bevis som Kina tar upp för att visa att Japans och USAs hävdade överenskommelser inte var giltiga, kan kopplas till Krasners *international legal sovereignty*. Kairo-deklarationen, Potsdam-deklarationen och "Treaty of San Francisco" bestämde gränserna för Japan efter andra världskriget, och är alla exempel på överenskommelser mellan flera stater. Å ena sidan skulle detta kunna ses som ett frivilligt kontrakt mellan suveräner,

⁶⁹ *ibid.*, s. del 3

⁷⁰ *ibid.*, s. del 3

⁷¹ *ibid.*, s. del 3

⁷² *ibid.*, s. del 3

vilket är förenligt med *international legal sovereignty*, men inte med *westphalian sovereignty* om kontraktet resulterar i förändring i inhemska institutioner pga. externa influenser.⁷³ Å andra sidan skulle dessa överenskommelser kunna ses som tvång, då Japan var förlorare i andra världskriget och inte direkt hade något annat val än att skriva under fördragen, vilket knappast kan ha legat i deras intresse då delar av deras territorium hamnade under USAs förvaltare. Skulle överenskommelserna räknas som tvång, så har både *international legal sovereignty* och *westphalian sovereignty* kränkts.⁷⁴ Kina försöker dock naturligtvis inte påstå att Japans suveränitet på något vis kränkts i och med de olika fördragen, utan hävdar att USA och Japan gjort överenskommelser som brutit mot fördragen som bestämde Japans gränser efter kriget.

Precis som tidigare används mycket logos i form av fakta för att ge stöd till argumenten. Flera citat från de olika deklARATIONERNA används löpande, för att tydligt visa hur de är formulerade, till Japans nackdel. Dessa är ethos-argument, då Kina använder sig av en auktoritativ källa för att ge stöd till sitt argument. Hänvisning till olika fördrag och internationell rätt utgör en bra grund för ethos-argument, eftersom rättsliga dokument är svåra att argumentera emot. Pathos används inte i någon större utsträckning, med undantag för användningen av ”backroom deals” som fortsätter att måla upp Japan som ett land som handlar i hemlighet bakom kulisserna. Påståendet att Japan och USA gjort någon form av överenskommelse bakom kulisserna har man inte riktigt något belegg för, utan verkar snarare förutsätta detta eftersom USA plötsligt räknade Diaoyu Dao till Ryukyu, och sedan gav ”tillbaks” öarna till Japan. Av denna anledning tycks inte den delen av huvudargumentet vara direkt faktabaserat, utan mer en metod för att få läsaren att förhålla sig kritiskt till Japan.

Huvudargumenten och stödargumenten stödjer både tesen och antitesen. Tesen på det vis att man presenterar fakta som skulle innebära att öarna tillhör Kina, samtidigt som det [huvudsakligen] presenteras fakta och argument mot att öarna skulle tillhöra Japan. Argumentens relevans är god, då argument som bygger på internationell rätt framförs, både för tesen och mot antitesen, vilket är en grund Kina tidigare (som nämnts) hävdade sin suveränitet på.

⁷³ Krasner, 2009, s. 198

⁷⁴ *ibid.*, s. 198

3.4.4 Japans grundlösa anspråk

Den fjärde rubriken med efterföljande text, fungerar specifikt som en sammanfattning av tidigare argument. Först tar de upp Japans ”basic view” som utfärdats av Japans utrikesministerium 1972. Där redogör man för att Japan menat: att Diaoyu Dao var *terra nullis* och inte en del av Taiwan; att Diaoyu inte var en del av landet de av sagt sig, i och med ”Treaty of San Francisco”; och att Kina inte skulle ha sett Diaoyu Dao som en del av Taiwan och inte heller ifrågasatt att öarna räknades in under territoriet som USA utövade administration över efter andra världskriget.⁷⁵

Direkt efter redogörelsen för Japans påstådda ”basic view”, uttrycker Kina att Japans syn på situationen och deras anspråk agerar i strid med fakta och är totalt grundlösa. Vidare så sammanfattas kort alla de argument som tidigare tagits upp, både för tesen och för antitesen.⁷⁶

Första delen där Japans syn presenteras är väldigt rak och beskrivande. Inga åsikter visas, utan bara en direkt redogörelse för Japans grundläggande uppfattning. Detta bryts sedan av att man med en mening sågar deras anspråk, genom att påstå: ”Such claims fly in the face of facts and are totally unfounded”⁷⁷. Sättet som Kina sedan sammanfattar på känns passande, då man kontrar den nyss presenterade påstådda japanska uppfattningen, med en nedkortad redogörelse av alla de argument som tidigare presenterats tillsammans med stödande fakta. Klassisk retoriklära menar att man i en sammanfattning bör återupprepa de viktigaste argumenten,⁷⁸ vilket de gör. Den sammanfattande delen innehåller vad den kinesiska staten anser om olika aspekter av dispyten, något som inte tagits upp i lika stor utsträckning tidigare. Den räknar alltså inte upp lika mycket fakta som tidigare delar gjort, utan slår fast var Kina står i frågan. Språkbruket är bestämt och rakt på sak, där det exempelvis skrivs att handlingar som Japan gjort är olagliga, att Japan villkorslöst måste lämna tillbaks öarna man stulit från Kina, och att den tidigare påstådda ”backroom”-överenskommelsen mellan Japan och USA inte har något lagligt stöd och är helt ogiltig enligt internationell rätt. Sammanfattningen innehåller logos, ethos och pathos, vilket man kan förvänta sig eftersom den tar upp alla tidigare argument, vilka har varit av blandad retorisk karaktär.

⁷⁵ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, del 4

⁷⁶ *ibid.*, del 4

⁷⁷ *ibid.*, del 4

⁷⁸ Karlberg & Mral, 1998, s. 29

3.4.5 Kinas åtgärder

Den femte och sista delen innan ”conclusion” innehåller inte direkt en argumenterande del för tesen eller antitesen, utan handlar mer om vilka åtgärder Kina tagit till för att skydda sin suveränitet över Diaoyu Dao. Detta skulle på ett sätt kunna ses som motargument till det hävdade japanska påståendet: att Kina inte visat något intresse för öarna förrän på senare tid och att de inte protesterade när fördragen mellan Japan och USA skrevs.⁷⁹ Även om det här kapitlet inte huvudsakligen presenterar någon argumenterande del för tesen, så används suveränitet här på ett sätt som är intressant för min studie. I sin redogörelse för åtgärder beskriver den kinesiska staten att de bland annat tilltagit aktiva och kraftfulla åtgärder för att upprätthålla Kinas territoriella suveränitet, och skydda sina maritima rättigheter och intressen.⁸⁰ Avslutningsvis beskriver de hur landsmän från hela den kinesiska nationen, där de i texten inkluderar Macao, Hong Kong och Taiwan, har utfört olika former av aktiviteter för att upprätthålla och skydda Kinas territoriella suveränitet, och att detta visar resten av världen hur den fredsälskande kinesiska nationen har viljan och beslutsamheten att upprätthålla Kinas suveränitet och territoriella integritet.⁸¹

Sättet som Kina använder suveränitetsbegreppet här tycks överensstämma ganska väl med hur Krasner definierar *westphalian sovereignty*. *Westphalian sovereignty* kännetecknas av territorialitet och exkluderande av externa aktörer från inhemska auktoritetsstrukturer.⁸² Upprätthållande och skydd av territoriell suveränitet, skulle kunna innebära just exkluderande av externa aktörer.

Den sista delen där Kina beskriver sig som en fredsälskande nation visar på användning av pathos, då de använder ett språkbruk vars syfte tycks vara att väcka positiva känslor hos läsaren gentemot Kina.

⁷⁹ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, del 4

⁸⁰ *ibid.*, del 5

⁸¹ *ibid.*, del 5

⁸² Krasner, 2009, s. 193

3.6 Conclusio

Texten har en tydlig konklusion. Här börjar de med att upprepa att Diaoyu Dao varit Kinas inneboende territorium sedan urminnes tider, och att Kina har odiskutabel suveränitet över öarna. Följaktligen så beskriver de hur Japan och Kina under 1970-talet kommit överens om att lämna frågan om Diaoyu Dao åt framtiden, men att Japan trots detta gjort unilaterala handlingar kopplade till öarna de senaste åren. Kina påstår att Japan specifikt bedrivit aktiviteter som syftar till ett ”nationaliserande” av Diaoyu Dao. De anser att dessa aktiviteter allvarligt inskränker på Kinas suveränitet och dessutom går emot tidigare överenskommelser mellan de båda länderna.⁸³ Vidare anser de att detta inte bara skadat relationen mellan Kina och Japan utan dessutom är ett slopande och utmanade av utfallet av segern i ”the World Anti-Fascist War”⁸⁴.

I det sista stycket uppmanar Kina Japan att respektera historia och internationell rätt och genast sluta upp med handlingar som kränker Kinas territoriella suveränitet. De säger sig sedan ha en orubblig beslutsamhet och vilja att upprätthålla nationens territoriella suveränitet, och även självförtroende och förmåga att skydda den kinesiska staten och dess suveränitet och territoriella integritet.⁸⁵

Enligt klassisk retorik så skall en övertygande texts konklusion innehålla en repetition av de viktigaste argumenten.⁸⁶ Kinas konklusion börjar med att återupprepa tesen: att Diaoyu Dao tillhör Kina, och sedan upprepar de ett av huvudargumenten för tesen: att Diaoyu är Kinas inneboende territorium sedan urminnes tider. Antitesen (att öarna inte tillhör Japan) tas dock bara upp på ett indirekt vis i den avslutande delen, och inte som tidigare där det har beskrivits i starka ordalag att Japans anspråk är totalt ogrundade och att Japan stal öarna från Kina. På så vis tycks de bara delvis följa hur en konklusion bör se ut enligt den klassiska retoriken, då flera av huvudargumenten inte upprepas. Kina har o andra sidan redan upprepat flera av de viktiga argumenten i den tidigare sammanfattande delen, vilket förklarar varför de inte gör det lika ingående nu.

⁸³ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, Conclusion

⁸⁴ *ibid.*, Conclusion

⁸⁵ *ibid.*, Conclusion

⁸⁶ Karlberg & Mral, 1998, s. 29

Användning av pathos förekommer då Kina försöker skapa negativa känslor gentemot Japan. De påstår att Japan brutit en överenskommelse och att Japans handlingar är ett förnekande av utfallet av andra världskriget, vilket de benämner ”the World Anti-Fascist War”⁸⁷.

Användandet av denna fras tolkar jag som ett försök att smutskasta Japan, och indirekt påminna läsaren om Japans roll som fascistisk aggressor under andra världskriget, och att Japan i och med dess nutida aktiviteter inte tycks acceptera sin förlust. Denna del nämns också i inledningen, och är därför lämplig att upprepa i konklusionen.

I sista stycket framförs inte direkt några argument, men stycket tycks ändå vara retoriskt effektivt på det vis att Kina uppmanar Japan att respektera historia och internationell rätt, vilka är grunder som de genom hela texten baserat sina argument för suveränitet på.

Användning av ethos kan synas i slutet då Kina understryker sitt konstanta engagemang i dispyten. Ethos handlar om att övertyga genom att skapa förtroende och trovärdighet.⁸⁸

4 Analys Japan

Ingenting i analysen ska tolkas som att det är mina åsikter. Jag återger det som skrivs i den japanska statens dokument såsom jag har uppfattat och tolkat det.

Under min analys, kommer Krasners och hans fyra definitioner av suveränitet skildras på det sätt som jag har tolkat dem. Vad Krasner menar motsvaras alltså i min uppsats av **min tolkning av hans teori**.

4.1 Exordium

Inledningsvis beskriver utrikeministeriet i Japan, att det inte finns några tvivel om att Senkaku är en inneboende del av Japans territorium i enlighet med historiska fakta och baserat på internationell rätt. Vidare uttrycker man att öarna faktiskt är under giltig japansk kontroll, och

⁸⁷ State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26, Conclusion

⁸⁸ Karlberg & Mral, 1998, s. 31

att det inte existerar någon fråga om territoriell suveränitet som behöver lösas, gällande Senkaku-öarna.⁸⁹

De avslutar den inledande texten med att Japan kommer att agera bestämt och lugnt för att upprätthålla sin territoriella integritet, och att Japan fortsätter att sträva efter fred och stabilitet i regionen, som ska inrättas genom iakttagande av internationell rätt.⁹⁰

Detta är den text som direkt presenteras under ”Japanese Territory > Senkaku Islands”-fliken på utrikesministeriets hemsida, och utgör därför en typ av *exortium* till resten av informationen under fliken. *Exortiumet* tar upp kärnfrågan direkt, och uttrycker sig något försvarande, ex. att det inte råder några tvivel om att det är Japans territorium, vilket är meningen med texten: att försvara sitt styre över öarna. Texten är tydlig och rakt på sak, där argument för att Japan har legitim suverän rätt till öarna presenteras i form av att deras rätt styrks av historiska och rättsliga aspekter. Denna typ av argument kan vara både logos- och ethos-argument. Ethos eftersom det tycks vara en allmänt spridd erfarenhet att territorium kan avgöras på de grunder Japan hävdar sin suveränitet på, dessutom hänvisar man till en auktoritetskälla i form av internationell rätt, vilket är typiskt för ethos-argument. Logos syns då argumenten bygger på ex. historiska fakta. Påståendet att det inte existerar något territoriellt problem som behöver lösas, är ganska självklar, då Japan faktiskt har jurisdiktion över öarna i nuläget och menar att de har rätt till det i enlighet med aspekterna jag tidigare nämnt. Erkännande av ett territoriellt problem skulle således bara vara till nackdel för Japan, då man inte kan vinna mer än man har, utan bara förlora vad man redan har. Den avslutande delen innehåller inte direkt något argument, men är lämplig för att ge läsaren en känsla av att Japan uppträder lugnt och i enlighet med internationell rätt i situationen.

Upplägget på *exortiumet* är lämpligt, eftersom *uppmärksamhet* skapas genom påståendet: det råder inte några tvivel om att öarna tillhör Japan,⁹¹ presenteras direkt, vilket är just den omtvistade frågan. Samtidigt så skapar det viljan att läsa mer, genom att nämna aspekter man grundar påståendet på, utan att gå in på vilka fakta dessa är baserade på, något man kan förvänta sig att få reda på vid fortsatt läsning. *Välvillighet* försöker man skapa genom att kort presentera sin egna självklara legitimitet, och sin avsikt att uppträda lugnt och sträva efter fred i regionen. Slutligen *läraktig* då kärnfrågan tas upp direkt i inledningen tillsammans med

⁸⁹ Ministry of Foreign Affairs of Japan, *About the Senkaku Islands*, 2013-04-15, <http://www.mofa.go.jp/region/asia-paci/senkaku/qa_1010.html>, (hämtad 2015-01-10)

⁹⁰ *ibid.*

⁹¹ *ibid.*

olika centrala punkter för sitt försvar av suveränitet, vilket är återkommande i resten av dokumenten.

4.2 Narratio

Textens narratio är, precis om i Kinas material, integrerad i materialets argumentationsdel, och mycket av denna del återger och behandlar jag därför i min argumentationsanalys (argumentatio). Japan tycks förutsätta att läsaren är relativt insatt i ämnet, då de både i inledningen och i första frågan direkt presenterar sin grundläggande syn på öarna utan att ge någon bakgrund.

4.3 Propositio

Japans huvudtes är att Senkaku-öarna tillhör Japan. Samtidigt så finns det också en antites, då man både argumenterar för den egna suveräniteten och mot att Kina skulle ha suverän rätt till öarna. Antitesen skulle då vara att Kina inte har någon legitim rätt till öarna, och att mycket av det de hävdar är felaktigt. Tesen stöter man på redan i inledningen, eftersom de direkt presenterar att öarna skulle tillhöra dem, men också att Kinas anspråk inte är välgrundade. Antitesen är dock inte lika tydlig i inledningen, då man bara precis implicerar att Kina inte har visat något intresse för öarna förrän på senare tid. Både tesen och antitesen återfinns tydligt genom resten av texten och upprepas i flera delar.

4.4 Argumentatio

Argumentationen på japanska utrikesministeriets hemsida är uppbyggd genom att man ställer sig 16 frågor om Senkaku, som sedan besvaras (Q&A). De första tre ställs som direkta frågor,

där svararen sedan involverar argument och stöd för tesen. Exempelvis lyder fråga 1: "What is the basic view of the government of Japan on the Senkaku Islands?"⁹²

De följande frågorna 4-8, men även 11, 13 och 14 börjar alla med ett påstående gjort av den Kinesiska staten, som följs av frågan: "Vad är den Japanska statens syn på detta?" eller "Hur svarar den japanska staten på detta?" Exempelvis formuleras fråga 6: "The Chinese government asserts that maps compiled in China or in foreign countries, including Japan, before the 1800s show that the Senkaku Islands belonged to China. What is the view of the Japanese government?"⁹³ Svaren på frågorna motsäger specifikt Kinas påståenden, och innefattar både argument för tesen och antitesen.

Frågorna 9 och 10 handlar om inkorporationen av Senkaku 1895. Ingen av frågorna ställs som om Kina påstått något, utan mer som att en tredje part ställer frågan, vilket framgår tydligt av formuleringen på fråga 9: "In incorporating the Senkaku Islands in 1895, did Japan make a thorough survey?"⁹⁴ och fråga 10: "The Japanese government never made public the Cabinet Decision made in 1895, keeping it secret, didn't it?"⁹⁵ Svaren innehåller argument, som specifikt styrker tesen.

Fråga 12 handlar om att Kina inte motsatte sig sättet som frågan om öarna behandlades under fredsfördragen i San Francisco. Precis som i föregående fall, är frågorna formulerade som om en tredje part ställer dem. Frågan lyder: "Taiwan (the Republic of China) aside, wasn't China (the People's Republic of China) against the treatment of the Senkaku Islands in the San Francisco Peace Treaty?"⁹⁶ Svaret på frågan innefattar argument som styrker både tesen och antitesen.

Fråga 15 är en direkt fråga, som ställs enligt följande: "What has been the position of the United States Government on the Senkaku Islands?"⁹⁷ Jag uppfattar inte direkt att svaret på denna fråga tar upp några argument för tesen eller antitesen, utan här redogörs det bara för fakta angående USAs position i frågan. Eftersom jag fokuserar på att analysera argument i denna del, så har jag därför valt att inte analysera denna fråga närmre.

⁹² Ministry of Foreign Affairs of Japan, *Senkaku Islands Q&A*, 2013-06-05, Q1

⁹³ *ibid.*, Q6

⁹⁴ *ibid.*, Q9

⁹⁵ *ibid.*, Q10

⁹⁶ *ibid.*, Q12

⁹⁷ *ibid.*, Q15

Sistan frågan börjar med ett konstaterande att Kina motsätter sig Senkaku-öarnas ägarbyte 2012, och frågar sedan: ”Hur ser den japanska staten på detta?” Detta görs på följande vis: ”China has strongly objected to the Japanese government’s acquisition of the ownership of three Senkaku islands in September 2012. How does the Japanese government view such objection?”⁹⁸ Svaret på denna fråga är uppdelad i tre delar, där den första återupprepar tesen, dvs. den första delen av inledningen. Resten är mer en förklaring till ägarbytet. Denna fråga kommer jag att behandla under *conclusio*, då den fungerar som en konklusion.

Analysen av argumenten är uppdelad i den ordning och på det sätt som jag precis presenterat frågorna, med det övergripande gemensamma centrala för frågorna (eller frågan) som rubrik.

4.4.1 Senkaku är Japans inneboende territorium

De tre första frågorna, med svar, styrker att Senkaku är Japans inneboende territorium. Först ställs frågan: Vilken syn har den japanska staten på Senkaku-öarna? Svaret lyder, att det inte råder några tvivel om att Senkaku är Japans inneboende territorium i enlighet med historiska fakta och baserat på internationell rätt. Vidare skriver man, precis som i inledningen, att öarna faktiskt är under japansk jurisdiktion och att det inte finns något territoriellt problem kring Senkaku som behöver lösas.⁹⁹

Följaktligen ställs frågan: På vilka grunder kan Japan hävda territoriell suveränitet över Senkaku-öarna? Deras svar är att Senkaku inte räknades till det territorium som Japan var tvungna att lämna ifrån sig, i och med fredsfördraget i San Francisco i samband med andra världskrigets slut. I svaret beskrivs också att öarna placerades under Nanseiöarna, som hölls under USAs administration efter andra världskriget, och att dessa lämnades tillbaka till Japan 1971. De fortsätter med att påstå att Senkaku-öarna historiskt sett alltid varit en del av Nanseiöarna, som är en del av Japans territorium. Vidare beskrivs att det gjorts undersökningar som visat att öarna varit obebodda och inte tillhört Kina under Qingdynastin, och att dessa undersökningar låg som grund när Japan 1895 inkluderade öarna till sitt territorium, vilket gjordes i enighet med internationellt accepterade *terra nullius*. I slutet på stycket hävdas det att Senkaku inte är en del av Taiwan.¹⁰⁰ Efter redogörelsen refererar man

⁹⁸ *ibid.*, Q16

⁹⁹ *ibid.*, Q1

¹⁰⁰ *ibid.*, Q2

till fyra olika artiklar i två olika överenskommelser/fördrag, för att styrka argumenten. Fördragen är fredsfördraget i San Francisco, och överenskommelsen mellan Japan och USA, rörande jurisdiktionen kring Ryukyu. Efter varje referens beskrivs det mer ingående än tidigare vad artiklarna i fördragen innebär.

Den tredje frågan som ställs, handlar om vilka konkreta exempel som finns, för Japans legitima kontroll över Senkaku-öarna. Först hävdar Japan att en japansk medborgare i slutet på 1800-talet, ska ha fått tillstånd av den kinesiska staten att bedriva företagsverksamhet på öarna, och att detta skulle demonstrera Japans giltiga kontroll över öarna. Vidare påstås det att innan andra världskriget bedrev den japanska staten fältstudier på öarna; att öarna fortfarande tillhörde Japan under tiden de var placerade under USA:s administration, även om de inte var under Japans kontroll för tillfället; och slutligen ger man några exempel på hur Japan utövar/har utövat giltig kontroll över öarna, exempel som innefattar lagstiftning och forskningsprojekt i området.¹⁰¹

När den japanska staten talar om ”territorial sovereignty”, så tycks denna typ av suveränitet överensstämma med Krasners definition av *westphalian sovereignty*. Krasner menar att en av de två grundläggande principerna för *westphalian sovereignty* är just territorialitet, vilket innebär att stater existerar i specifika territorier där inhemska politiska auktoriteter är de enda med legitimt styre innanför territoriets gränser.¹⁰² Att hävda territoriell suveränitet över Senkaku innebär alltså att Japan hävdar eget styre över öarna. Samtidigt så refererar den japanska staten till olika fördrag och överenskommelser mellan Japan och andra stater, vilket snarare är centralt för det som Krasner kallar för *international legal sovereignty*. Denna typ av suveränitet handlar specifikt om huruvida en stat är erkänd av andra stater och om dess representanter kan ingå i överenskommelser med andra.¹⁰³ Förutsättningen för att en stat skall bli erkänd är att den har ett territorium och en formell juridisk autonomi. Här kan man se att båda definitionerna av suveränitet är viktiga för Japan i deras argumentation. Utan *westphalian sovereignty*, dvs. ett territorium och legitimt styre, tycks det vara svårt att bli erkänd av andra stater och ingå i överenskommelser. Japan tycks argumentera för vad Krasner skulle kalla *westphalian sovereignty* grundat på överenskommelser som är centrala för *international legal sovereignty*, vilket visar hur sammanlänkade de båda definitionerna är.

¹⁰¹ *ibid.*, Q3

¹⁰² Krasner, 2009, s. 193

¹⁰³ *ibid.*, s. 188

Japans sätt att argumentera för tesen, och att Senkaku-öarna skulle vara Japans inneboende territorium, är väldigt tydligt. Det är lämpligt att göra upplägget som Japan gjort, att först påstå att öarna tillhör dem i enlighet med historiska fakta och internationell rätt, och sedan bevisa detta genom att räkna upp en mängd fakta som ska styrka påståendet. Det blir då lätt att följa argumentationen, och de fakta som presenteras. Svaret i första frågan blir som ett huvudargument för suveränitet över öarna, medan svaren på de två efterföljande frågorna fungerar som stödargument till huvudargumentet. Språket som används är inte speciellt känsloladdat, utan mer rakt och enkelt. Argumenten utgörs huvudsakligen av logos- och ethos-argument, vilket framgår av att argumentationen huvudsakligen bygger på uppräknande av fakta, samtidigt som argumenten stundvis styrks av auktoritativa källor i form av rättsliga referenser. Alla argument som räknas upp är relevanta, då de i hög utsträckning stödjer tesen.

4.4.2 Kinas anspråk och påståenden

En stor del av frågorna i materialet, skrivs som påståenden av den kinesiska staten och sedan hur den japanska staten ser på detta. Den första av dessa frågor (fråga fyra) handlar om Japans syn på Kinas och Taiwans hävdande av suveränitet över öarna. Här börjar den japanska staten med att svara att inga av de poänger Kina eller Taiwan tagit upp utgör giltiga grunder, i enlighet med internationell rätt, för suveränitet över Senkaku. Man fortsätter med att, precis som i inledningen, hävda att det inte var förrän på 70-talet som Kina och Taiwan börjat intressera sig för öarna, i och med att uppgifter om möjliga naturresurser i området uppdagats. Vidare menar man att Kina inte uttryckte några invändningar mot administrationsöverlåtandet av öarna i enlighet med fredsfördraget i San Francisco, vilket de aldrig gett en förklaring till.¹⁰⁴

Japanska staten menar även att ett tackbrev (rörande några fiskare i ö-området) under 1920-talet har skickats från dåvarande kinesisk konsul i Nagasaki, som beskriver Senkaku som tillhörande Okinawa och Japan. Vidare så hävdar man att Kina har yttrat sig om öarna som tillhörande Okinawa i fler forum, som en välkänd kinesisk tidning och en kinesisk atlas, båda publicerade under 1950-talet. Dessutom menar den japanska staten att Kina aldrig protesterade när öarna låg under USAs administration och de använde öarna som test-zon för

¹⁰⁴ Ministry of Foreign Affairs of Japan, *Senkaku Islands Q&A*, 2013-06-05, Q4

vapen. Referenser till dessa olika forum presenteras sedan, med både bilder och citat från originaldokumenten.¹⁰⁵

I nästa fråga som ställs frågar man sig hur den japanska staten ser på att Kina hävdar att Senkaku inte varit terra nullius utan en inneboende del av Kinas territorium, som blivit upptäckt, namngivet och brukat (brukat genom fiske i området och som navigationshjälp) av kineser sedan urminnes tider. Det frågas även om den japanska statens syn på Kinas hävdande att öarna redan var upptäckta och erkända av Kina under mingdynastin och räknades som en del av Taiwan, som ingick i Kinas sjöförsvarszon.¹⁰⁶

Den japanska staten börjar med att svara att noggranna efterforskningar gjordes när Japan 1885 inkorporerade Senkaku i Okinawa prefektur, vilket visade att öarna varit obebodda och dessutom inte varit under någon stats kontroll. De fortsätter sedan med att påstå att inga av de argument som den kinesiska staten eller taiwanesiska myndigheterna presenterat är giltiga under internationell rätt för hävdande av territoriell rätt. Japan menar att exempelvis upptäckten av ett territorium inte är tillräcklig grund för suveränitet enligt internationell rätt, och att de historiska dokument som Kina hänvisar till är bristfälliga och inte alls stödjer Kinas hävdade suveräna rätt till öarna. Tvärtom menar de att Kina under första halvan av 1900-talet, ända fram till 60-talet, erkänt Senkaku som japanskt territorium, där de tar de tidigare nämnda tackbrevet, tidningen, atlasen osv som exempel på forum för sådana erkännande tagit plats.¹⁰⁷

I följande fråga redogörs det för att den kinesiska staten hävdar att kartor ritade under 1800-talet i Kina, Japan och andra länder visar att Senkaku tillhör Kina, där det sedan frågas hur den japanska staten ser på detta. Japan börjar med att hävda att intentionen med olika kartor skiljer sig åt och att en karta inte är tillräckligt bevis för att hävda territoriell suveränitet. Som de tidigare nämnt redogör de för hur staten 1885 gjort noggranna undersökningar, som visat att öarna aldrig tillhört Kina, vilket låg till grund för deras val att inkorporera öarna i det egna territoriet. Stycket avslutar de med att, än en gång, hävda att det inte var förrän 1970 som den kinesiska staten börjat intressera sig för öarna. I andra stycket tar de upp ett exempel på en japansk karta där intentionen kanske inte var att visa erkända territorier, då den inte är speciellt precis och dessutom visar vissa landområden i fel skala.¹⁰⁸

¹⁰⁵ ibid., Q4

¹⁰⁶ ibid., Q5

¹⁰⁷ ibid., Q5

¹⁰⁸ ibid., Q6

I sjunde frågan beskrivs det att den kinesiska staten hävdar att Japan stal Senkaku-öarna från Kina under Sino-japanska kriget, och dessutom blev tvingade att överlämna Taiwan och Pescadorerna till Japan på orättvisa villkor (Treaty of Shimonoseki). Som svar på detta hävdar Japan att "Treaty of Shimonoseki" inte klart definierar Taiwans gränser, men samtidigt inte räknar in Senkaku som en del av Taiwan. Vidare så hänvisar den japanska staten än en gång till de noggranna undersökningar som gjordes under 1885, och att öarna sedan, under inkorporationen av dem 1895, räknades som en del av Okinawa, och aldrig har räknats som en del av Taiwan. De anser det därmed vara tydligt att öarna aldrig var del av det land som överläts till Japan i enlighet med "Treaty of Shimonoseki". Japan fick 1952 lämna tillbaka Taiwan och Pescadorerna till Kina, men eftersom Senkaku var "inkorpererade" tidigare diskuterades aldrig Senkaku under fredsfördragen.¹⁰⁹

Den kinesiska staten skall även ha refererat till ett brev skickat 1885 av den dåtida japanska utrikesministern där de hävdar att den japanska staten erkänt Senkaku som kinesiskt territorium innan det inkorporerades i Okinawa. Japans svar är att det är omöjligt att tolka brevet på detta vis, och att dokumentet snarare visar hur den japanska staten fortsatte sitt arbete med att varsamt undersöka öarnas tillhörighet. Vidare menar de att den kinesiska mottagaren av brevet (inrikesministern i Kina) svarade att det inte fanns några spår som visade att öarna skulle varit under deras kontroll.¹¹⁰ Efter detta följer två referenser med citat från de båda breven, för att styrka argumenten.

Fråga elva börjar med ett mycket långt påstående, där det sedan frågas vad den japanska statens syn är på detta. De skriver att Kina hävdar att i och med Japans accepterande av Kairo-deklarationen och Potsdam-deklarationen, Senkakuöarna, som öar tillhörande Taiwan, återgick till Kina tillsammans med Taiwan. Kinesiska staten hävdar också att Nansei Shoto öarna som varit under USAs administration i enighet med San Francisco Peace Treaty, ett beslut som togs utan Kinas närvaro, inte inkluderade Senkakuöarna. De menar att USA sedan utökade Nansei Shotos gränser till att involvera Senkaku och när öarna sedan återgick till Japan 1971 lämnades Nansei Shoto och Senkaku över till Japan. Den kinesiska staten har aldrig erkänt Senkaku som japanskt territorium.¹¹¹

Japan börjar med att svara att Kairo-deklarationen och Potsdam-deklarationen är skrivna enligt de allierades policy och att där inte går att återfinna några bevis som stödjer att Senkaku

¹⁰⁹ *ibid.*, Q7

¹¹⁰ *ibid.*, Q7

¹¹¹ *ibid.*, Q11

skulle vara en del av Taiwan. Dessutom menar den japanska staten att det är San Fransisco Peace Treaty som definierade Japans gränser efter kriget, och att ingen av de tidigare nämnda deklARATIONERNA tjÄNAR som nÅgon form av yttersta juridiskt giltiga bestÄmmelse fÖr bedÖmande av Japans grÄnser. Japan fortsÄtter med att hÄvda att de i enlighet med fredsfÖrdraget lÄmnade ifrÅn sig sin territoriella rÄtt till Taiwan, men att Öarna inte var inkluderade i det som benÄmnades som "Formosa och Pescadorerna". Vidare menar de att det Är fÖr att Senkaku ingick i det territorium som USA fick administration Över, och dÄrmed naturligt Återgick till Japan tillsammans med Okinawa 1972. Vidare sÅ fortsÄtter Japan att trycka pÅ att inte Kina, eller nÅgra andra av de stora allierade staterna uttryckte nÅgra problem Över att Senkaku Återgick till att vara Japans territorium efter fredsfÖrdragen, och refererar Ännu en gÅng till tidningsartikeln i "People's Daily" och hur Senkaku aldrig togs upp under det Sino-japanska fredsfÖrdraget. Japanska staten menar att dessa faktorer kan kopplas till att Senkaku ansÅgs tillhÖra Japan redan innan de olika fÖrdragens tid. Slutligen sÅ kopplar de Även Kinas uppkomna intresse av Öarna kring 70-talet till att FN runt den tiden indikerade att det troligtvis fanns oljetillgÅngar i området kring Öarna.¹¹²

HÄr kan Ännu en gÅng sÄttet att diskutera territoriell rÄtt och suverÄniteten kopplas till Krasners definition pÅ *international legal sovereignty*. Kina hÄvdar att olika fÖrdrag och deklARATIONER, alltsÅ Överenskommelser mellan stater som gjorts mÖjliga genom att stater ser varandra som jÄmlika och erkÄnner varandra,¹¹³ ger att Senkaku Öarna inte Är en del av Japans territorium. Samtidigt sÅ hÄvdar Japan att en annan sÅdan Överenskommelse, nÄmligen fredsfÖrdraget i San Fransisco, tvÄrtom ger att Senkaku Är en del av Japans territorium. BÅda staterna argumenterar alltsÅ med stöd i fÖreteelser centrala fÖr *international legal sovereignty*, men de stöder sig pÅ olika Överenskommelser. NÄmnvÄrt Är dock att det Är tydligt att bÅda staterna anser att fÖrdrag och Överenskommelser kan utgÖra grunder fÖr suverÄniteten Över Senkaku-Öarna.

I frÅga 13 redogÖrs det fÖr att Kina hÄvdar att Japans instÄllning till Senkaku-Öarna utgÖr direkt fÖrnekan av andra vÄrldskrigets utfall dvs. vinsten Över fascism, vilket utgÖr ett stort hot mot vÄrldsordningen och syftet med FN-stadgan. Japan svarar att deras fÖrvÄrv av suverÄniteten Över Senkaku inte har nÅgonting med andra vÄrldskriget att gÖra, och att San Fransisco Peace Treaty, som satte grÄnserna fÖr Japans territorium efter andra vÄrldskriget, behandlade Senkaku som en del av Japans territorium. Varken Kina eller Taiwan gjorde nÅgra

¹¹² *ibid.*, Q11

¹¹³ Krasner, 2009, s. 188

anspråk på Senkaku innan gränserna bestämdes.¹¹⁴ Däremot menar Japan att Kina och Taiwan började intressera sig när, tidigare nämnda, oljetillgångar upptäcktes i området och började då använda argument som att Japan stör världsordningen och strider mot andra världskrigets utfall. Tvärtom menar Japan att det är Kina som stör efterkrigsvärldsordningen genom att invända mot beslut baserade på ”San Fransisco Peace Treaty”, fredsfördraget som faktiskt bestämde världskrigets utfall rörande Japan. Vidare menar Japan att den typen av attityd inte bara är en undanflykt från kärnproblemet, utan även kontraproduktiv för fortsatt fred i området. Och hävdar därefter att företrädare från Kina 2008 uttryckt positiva uttalanden över att Japan konsekvent handlat i en anda av fred i mer än 60 år sedan andra världskriget.¹¹⁵ De avslutar sitt svar på fråga tretton på följande vis: “China can never deny the justifiable claim of Japan, which has spent half a century after the war as a peace-loving country, by just arguing about ‘the outcomes of the World War II’ no justify its own assertion concerning the Senkaku Islands.”¹¹⁶

Fråga 14 är den sista frågan som utgår från något som Kina hävdar. Här menar man att Kina hävdar att under förhandlingar på 70-talet, vars syfte var att normalisera Japan-Kina relationerna, så kom förespråkare från de båda staterna överens om att lämna Senkaku-frågan till framtida lösningar. På detta påstående börjar Japan med att svara precis på det sätt som de börjar dokumentet på, att Senkaku är Japans inneboende territorium i enlighet med historiska fakta och baserat på internationell rätt, att det faktiskt är under Japans kontroll, och att det inte existerar någon territoriell suveränitetsdispyt som behöver lösas. Vidare hävdar Japan att den typ av överenskommelse som Kina hävdar finns mellan de båda staterna, inte existerar. De menar att de alltid varit tydliga med sin position i frågan, och hänvisar därefter till ministrars uttalanden, på både den japanska och kinesiska sidan, under Japan-Kinamöten på 70-talet. Dessa uttalanden stöttar att någon sådan överenskommelse aldrig ägt rum.¹¹⁷

Frågor som utgår från påståenden gjorda av den kinesiska staten utgör en stor andel av frågorna i Japans Q&A-dokument, och i svaren på dessa återfinns argument av blandad retorisk karaktär. Upplägget känns lämpligt eftersom Japan är den stat som har jurisdiktion över öarna just nu och därför vill skydda sig mot Kinas anspråk, vilket de tydligt gör då man presenterar direkta svar och motargument till Kinas argument och påståenden. Den japanska staten svarar i stor utsträckning på Kinas påståenden genom att presentera dokument som talar

¹¹⁴ Ministry of Foreign Affairs of Japan, *Senkaku Islands Q&A*, 2013-06-05, Q13

¹¹⁵ *ibid.*, Q13

¹¹⁶ *ibid.*, Q13

¹¹⁷ *ibid.*, Q14

mot Kinas påståenden, men också genom att hävda att de dokument som Kina grundar sina anspråk på är felaktiga och att Kina tolkat vissa dokument på fel vis. Flera av argumenten är således för anti-tesen, dvs. fokuserar mer på att bevisa att öarna inte tillhör Kina än att hävda att öarna tillhör de själva. Argument från alla de tre argumentationskategorierna förekommer i denna del av texten. Logos-argument används när de hänvisar till kartor, tidningar och andra fakta som stödjer deras hävdande. Ethos-argument används när de åberopar auktoritativa källor i form av rättsliga dokument och kontrakt som de hävdar gäller över de bevis som Kina bygger sina anspråk på. Pathos finns det spår av då Japan flertalet gånger upprepar att det inte var förrän efter upptäckten av möjliga naturresurser i ö-området som Kina började intressera sig för öarna. Detta påstående tycks användas för att ge läsaren ett dåligt intryck av Kina, som en stat som bara vill åt öarna med anledning av möjliga tillgångar. Pathos-argument dvs. spela på läsarens känslor görs också när de beskriver sig själva som en fredsälskande nation som förespråkade fred det senaste århundradet. Här använder den japanska staten pathos för att göra läsaren välvilligt inställd till Japan.

4.4.3 Inkorporation av Senkaku

Fråga nio är den första frågan som direkt handlar om inkorporationen av Senkaku 1895. Här frågas det om Japan gjorde en grundlig undersökning i och med inkorporationen. I tidigare avsnitt har de flera gånger kommit in på detta, och använt den hävdade undersökningen som argument. De börjar med att ta upp precis den information som tidigare redogjorts för, som att de började göra undersökningar från 1885, att öarna visade sig vara obebodda och inte under Kinas kontroll, vilket resulterade i beslutet att inkorporera öarna i sitt eget territorium 1885. Vidare menar de att allt gjordes i enlighet med internationell rätt och terra nullis principen.¹¹⁸

Skillnaden från tidigare är att det i denna del även radas upp några olika fakta som ska styrka att grundliga undersökningar gjordes. Det hävdas att rapporter från 1885 visar att undersökningar sköttes av/från Okinawa på uppdrag från Japans utrikesminister, där en rapport från uppdraget sedan skickades till staten (centrala myndigheterna på fastlandet).

¹¹⁸ ibid., Q9

Dessutom skall ett krigsskepp med ett undersökningsteam ombord ha skickats ut 1887, som publicerade flera rapporter baserade på undersökningar på plats.¹¹⁹

Nästa fråga rörande inkorporationen handlar om varför den japanska staten inte gjorde beslutet om inkorporationen av Senkaku offentligt, utan istället höll det hemligt. Japan erkänner att beslutet inte gjordes offentligt, men hävdar att "Cabinets Decisions" generellt inte gjorde det på den tiden. De menar dessutom att de efter beslutet öppet utövade suveränitet över öarna, genom att bland annat utfärda tillstånd till möjlighet att hyra ut marken och genom fältstudier drivna av staten, vilket externt gjorde tydligt att Japan hade intentionen att inneha suveränitet över öarna. Dessutom hävdar de att det inte finns någon skyldighet enligt internationell rätt att informera andra länder om intentionen att "ockupera" ingenmansland.¹²⁰

Här talas det om suveränitet som något som kan utövas genom diverse aktiviteter på ett territorium. När Japan talar om suveränitet på detta viset, så överensstämmer det väl med Krasners definition av *domestic sovereignty*. Som tidigare nämnts har *domestic sovereignty* att göra med i vilken utsträckning en stat utövar kontroll och auktoritet inom dess gränser.¹²¹ I föregående stycke hävdar den japanska staten att de utövat suveränitet genom utfärdande av tillstånd och uthyrning av land, vilket stämmer in på definitionen av *domestic sovereignty*. Dessutom talar även den japanska staten om kontroll när de här (vilket de även gjort i tidigare stycken) beskriver att de noga granskade huruvida någon annan stat kontrollerade öarna innan de själva inkorporerade öarna i det egna territoriet, något som även detta visar på betydelsen av kontroll när Japan argumenterar för suveränitet.

Huvudargumentet att Japan gjort en utförlig undersökning innan de inkorporerade Senkaku i sitt territorium, stödjer tesen. Stödargumenten är relevanta, då de fungerar som bevis på att Japan gjort undersökningar innan inkorporationen. Fakta angående undersökningarna beskrivs enkelt och tydligt. Logos-argument återfinns som fakta i form av hävdande av olika undersökningar som gjorts, och ethos-argument återfinns då man refererar till att internationell rätt har följts under inkorporationsprocessen, vilket är en auktoritativ källa. Ett argument som hänvisar till den allmänna opinionen eller en allmänt spridd kunskap kan också vara en auktoritativ källa. Således tycks den japanska statens argument: att "Cabinet

¹¹⁹ *ibid.*, Q9

¹²⁰ *ibid.*, Q10

¹²¹ Krasner, 2009, s. 185

Decisions” generellt inte gjordes officiella under den aktuella tiden,¹²² vara ett ethos-argument.

4.4.4 Invände inte mot fredsfördraget

I tolfte frågan behandlas huruvida Kina motsatte sig hur Senkaku-öarna behandlades i San Francisco Peace Treaty, eller inte. Frågan ställs på följande vis: ”Taiwan (the Republic of China) aside, wasn’t China (the People’s Republic of China) against the treatment of the Senkaku Islands in the San Francisco Peace Treaty?”¹²³ Japan menar att sättet som Senkaku öarna behandlades på under San Francisco Peace Treaty blev offentligt direkt, och Kina kan därför inte påstå att de inte kände till det. Vidare hävdar de att en tidning (People’s Daily vilket tidigare nämnts) som är en institution tillhörande Kinas kommunistiska parti, explicit inkluderade Senkaku i Ryukyu-öarna, som varit under USAs administration. Därefter hävdar de ännu en gång att det inte var förrän på 70-talet som Kina började ha några invändningar, och att den kinesiska staten ännu inte förklarat varför de inte invände tidigare.¹²⁴ De avslutar med att referera till lämpliga dokument som stödjer det Japan tidigare hävdade. Dessa dokument är följande: utdrag från Kairo Deklarationen 1943, utdrag från Potsdam Deklarationen 1945, Artikel 2 och 3 från San Fransisco Peace Treaty och utdrag från överenskommelsen mellan Japan och USA rörande Ryukyu-öarna och Daito-öarna.

Huvudargumentet är att det inte var några hemligheter kring Senkaku under ”San Fransisco Peace Treaty” och att Kina därför inte kan hävda att de inte visste något. Detta påstående fungerar som argument både för tesen: att Senkaku-öarna tillhör Japan, och antitesen: att de inte tillhör Kina. Faktan som sedan presenteras fungerar som stödargument till huvudargumentet, och gör det bra då de alla är relevanta argument, som bekräftar det som tidigare hävdats. Språket är inte speciellt känsloladdat, utan domineras specifikt av logos- och ethos argument. Logos i form av ett direkt faktahävdande, men också ethos eftersom de söker stöd för sin sak i auktoritativa källor, som fredsfördraget och de olika deklARATIONERNA.

¹²² Ministry of Foreign Affairs of Japan, *Senkaku Islands Q&A*, 2013-06-05, Q10

¹²³ *ibid.*, Q12

¹²⁴ *ibid.*, Q12

4.5 Conclusio

I sista frågan beskrivs det hur Kina starkt motsätter sig den japanska statens förvärv av ägandeskapet av Senkaku öarna 2012, och sedan frågas hur den japanska staten ser på detta. Svaret som följer på denna fråga skulle kunna ses som hela textens konklusion. Först beskrivs det att där inte är några tvivel överhuvudtaget att Senkaku är en inneboende del av Japans territorium i enlighet med historiska fakta och baserat på internationell rätt. Vidare så säger den japanska staten att öarna är under giltig japansk kontroll. De menar att det inte finns något territoriellt problem angående Senkaku som behöver lösas, och att den japanska statens förvärv av ägandet av Senkaku inte ger upphov till några problem med andra regioner eller länder.¹²⁵

Den japanska staten fortsätter med att förklara att trots detta så gör Kina anspråk på öarna. Följaktligen så beskrivs det att även om den japanska staten inte accepterar Kinas anspråk, så har de förklarat för den kinesiska staten att överförandet av ägandeskap syftade till att upprätthålla en långsiktigt fredfull och stabil hantering av öarna, och att överförandet av ägandeskapet från en privatperson till den japanska staten i själva verket är ett återlämnande av öarna. De förklarar sedan att som ett land med ansvar för fred och stabilitet i regionen kommer den japanska staten att fortsätta uppmana Kina att uppträda lugnt och inte åsidosätta relationen mellan de båda staterna.¹²⁶

I sista stycket så skriver de att det är beklagande att våldsamma anti-japanska demonstrationer ägt rum i Kina, där Japanska medborgare blivit skadade. Oavsett anledning, så menar de att våld aldrig skall tolereras och att all missnöjdhet som skapas i samband med skilda meningar måste uttryckas på fredliga vis. Slutligen vädjar de till den kinesiska staten att garantera japanska medborgare säkerhet, och kompensera drabbade japanska företag.¹²⁷

Första delen av conclusio är en direkt upprepning av inledningen och tesen, vilket är lämpligt i en konklusion. Även huvudargument såsom: Senkaku tillhör Japan baserat på historiska aspekter och internationell rätt, och: det finns ingen territoriell dispyt som behöver lösas, upprepas här. Upprepande av de viktigaste argumenten och ett vädjande att stötta tesen bör

¹²⁵ *ibid.*, Q16

¹²⁶ *ibid.*, Q16

¹²⁷ *ibid.*, Q16

finnas med i en övertygande text enligt klassisk retorik¹²⁸ I resten av konklusionen används pathos i relativt stor utsträckning. De använder inte något kraftigt språkbruk för att skapa negativa känslor gentemot Kina utan försöker istället ge läsaren en känsla av att den japanska statens handlingar är lugna och att de hela tiden handlar i en anda av fred, där icke-våld och stabilitet förordas. Samtidigt som man fortsätter att hävda att det inte finns någon territoriell dispyt, så erkänner man att Kina gör anspråk på öarna även om man är tydlig med att Japan inte accepterar deras anspråk. I och med detta fortsätter den japanska staten att förmedla en känsla av lugn till läsaren, dvs. fortsatt användande av pathos.

5 Slutsats

Av analysen kan man dra slutsatsen att både Japan och Kina i relativt stor utsträckning följer den typ av disposition som förordas för övertygande tal enligt den klassiska retoriken, och dessutom uppnår de olika delarna sina retoriska syften väl. Även om båda staterna följer denna disposition, så ser deras material ganska olika ut. Efter att ha brutit ner och analyserat texterna blev det tydligare varför de har den struktur de har. Japan är den stat som innehar kontroll över öarna, och Kina tar då naturligt en opponerande roll, medan Japan intar en mer defensiv position. Detta återspeglas i båda texternas strukturer och argument.

Som visats av analysen så fokuserar Kina på att presentera sina anspråk och argument, medan Japans fokus ligger mer på att ge direkta mot-argument till de anspråk som Kina gör. Båda staterna förlitar sig till stor del på ethos-argument, då de baserar många av sina argument på kontrakt, fördrag och andra rättsliga dokument som syftar till att skapa trovärdighet genom en auktoritativ källa. Ethos-argumenten som staterna använder baseras alltså på liknande grunder, men de använder delvis olika källor som grund och delvis tolkar de samma källor på olika sätt.

Av analysen har vi även sett att flera logos-argument används av både den japanska och kinesiska staten. Speciellt de argument som demonstrerar hur staterna innehar eller innehaft kontroll över öarna är logos-argument, då såväl Kina som Japan räknar upp fakta på ett sakligt vis som skall visa hur de genom olika aktiviteter utövat eller utövar kontroll över öarna.

¹²⁸ Karlberg & Mral, 1998, s. 29

Skillnaden är dock att Japan specifikt presenterar bevis som skall styrka att Japan i nutid utövar kontroll, medan Kina presenterar bevis som skall styrka att Kina historiskt utövat kontroll över öarna.

Båda staterna använder sig också av pathos-argument, men i olika stor utsträckning och på relativt olika sätt. Kina använder sig av märkbart mer pathos än Japan, vilket troligtvis kan kopplas till staternas problematiska gemensamma historia. Kina var offer för Japans expansionism under andra världskriget, och använder argument och språkbruk som påminner läsaren om Japans roll i kriget och väcker negativa känslor gentemot Japan. Både Kina och Japan använder sig av pathos när de på nästan identiskt vis beskriver den egna nationen som fredsälskande, där syftet kan vara att ge läsaren en positiv inställning till staten.

I analysen har jag även tittat på hur argument som staterna använder sig av kan kopplas till Krasners fyra definitioner av suveränitet. Av min analys går det att dra slutsatsen att båda staterna använder sig av argument som kan kopplas till *international legal sovereignty*, *domestic sovereignty* och *westphalian sovereignty*, men inte till *interdependence sovereignty*. *Interdependence sovereignty* har speciellt att göra med flödet av gods, människor, idéer, sjukdomar och föroreningar över territoriella gränser, där oförmågan att kontrollera dessa flöden innebär en förlust av *interdependence sovereignty*.¹²⁹ Frånvaron av argument som kan kopplas till *interdependence sovereignty* kan således antingen bero på att det anses oviktigt/irrelevant att tala om flöden över territoriella gränser i den specifika kontexten, eller att ingen av staterna har några grunder för argument som kan kopplas till flöden över territoriella gränser.

Jag har i analysen kopplat ihop Japans och Kinas argument som baseras på kontroll med *domestic sovereignty*. Argument för kontroll har jag tidigare identifierat som logosdominerade, vilket således innebär att de flesta argument som kan kopplas till *domestic sovereignty* är logos-argument. Som tidigare nämnts har *domestic sovereignty* att göra med i vilken utsträckning en stat utövar kontroll och auktoritet inom dess gränser.¹³⁰ Båda staterna tycks anse att en stats effektiva kontroll inom dess gränser är en viktig grund för suveränitet när de presenterar bevis för att de utövat eller utövar kontroll över öarna. På detta sätt kan Krasners definition av suveränitet som *domestic sovereignty* kopplas till både Japans och Kinas argument för suveränitet över Senkaku/Diaoyu Dao.

¹²⁹ Krasner, 2009, s. 186-187

¹³⁰ *ibid.*, s. 185

Argument för suveränitet som baserats på fördrag, kontrakt, överenskommelser och erkännande har jag kopplat ihop *med international legal sovereignty*. De argument som baserats på dessa grunder - auktoritativa källor - har jag identifierat som ethos-argument, vilket då skulle innebära att de argument som kan kopplas till *international legal sovereignty* generellt visar sig som ethos-argument. *International legal sovereignty* handlar specifikt om huruvida en stat är erkänd av andra stater och om dess representanter kan ingå överenskommelser med andra stater.¹³¹ Både Japan och Kina tycks anse att fördrag, kontrakt och överenskommelser kan utgöra grunder för suveränitet, då båda staterna flera gånger hänvisar till fredsfördrag och andra internationellt rättsliga dokument som de anser stödjer deras sak. På detta sätt kan Krasners definition av suveränitet som *international legal sovereignty* kopplas till både Japans och Kinas argument för suveränitet över Senkaku/Diaoyu Dao.

Båda staterna värnar om och använder begreppet ”territorial sovereignty” som kan kopplas till Krasners *westphalian sovereignty*. Territorialitet är centralt för *westphalian sovereignty*, då den grundläggande principen för denna är att stater existerar i specifika territorier där inhemska politiska auktoriteter är de enda med legitimt styre innanför territoriets gränser.¹³² Istället för att koppla denna typ av suveränitet direkt till något argument, så tycks *westphalian sovereignty* vara definierad på det vis som överensstämmer mest med hur de båda staterna själva använder suveränitetsbegreppet.

6 Diskussion

Av min analys hade jag förväntat mig se både större retoriska skillnader och större skillnader på vilka grunder – som är centrala för olika definitioner på suveränitet – staterna baserar sina argument på. Exempelvis att den ena staten skulle basera sina argument mer på kontroll som är centralt för *domestic sovereignty*, medan den andra i större utsträckning skulle basera sina argument på fördrag, kontrakt och erkännande som är centralt för *international legal sovereignty*. Utifrån min tolkning verkar inte detta vara fallet utan både Kina och Japan tycks vara relativt överens om vad som kan utgöra grunder för suveränitet. Det skulle i så fall

¹³¹ *ibid.*, s. 188

¹³² *ibid.*, s. 193

innebära att vagheten kring vad som faktiskt menas med suveränitet inte utgör något avgörande problem i Senkaku/Diaoyu dispyten.

Jag tror att dispyten är väldigt komplex och att det finns många anledningar till att den är det. Nationella intressen och öarnas strategiska placering skulle kunna vara en anledning till att dispyten inte går att lösa. Zhongqi Pan beskriver att trots öarnas storlek så finns det möjlighet att placera radar och annan militär utrustning på dem, och denna möjlighet - till en fördelaktig strategisk position i området - verkar vara attraktiv för både Kina och Japan. Vidare så redogör han även för hur området kring öarna är mycket lukrativt för båda staterna, då undersökningar har visat på potentiella olje- och gastillgångar. Trots dessa aspekter så menar Pan att nationella intressen inte är den enda anledningen till att dispyten är så svårlöst, utan att det även har att göra med politiska implikationer.¹³³ Chien-Peng Chung fortsätter på samma spår och anser att nationella intressen eller öarnas ekonomiska värde inte är tillräckliga skäl till varför Kinas territoriella dispyter inte är lösta. Han menar att det inte skulle räcka som förklaring till varför inhemska icke-statliga aktörer försöker blockera eventuella lösningar av dispyten. Vidare så anser han att nationalismens influenser över Japan och Kina sätter käppar i hjulen för eventuella kompromisser, vilket är en anledning till att dispyten är svårlöst.¹³⁴ Zhongqi menar att dispyten är relevant för både Kinas och Japans inhemska politik och internationella status. Hur staterna handlar i dispyten är sedd som en faktor som påverkar staternas legitimitet både på den internationella arenan och inrikespolitiskt.¹³⁵

Jag tror att alla dessa komplikationer som Pan och Chung tar upp är viktiga faktorer till varför Senkaku/Diaoyu-dispyten är så komplex. Krasner skriver om hur det internationella samfundet karaktäriseras av ”organiserat hyckleri”. Han menar att detta är med anledning av att: stater har olika mycket makt; inhemska normer inte alltid överensstämmer med internationella normer; och när en situation uppstår där det är otydligt vilka regler som gäller så finns ingen auktoritet som kan bestämma.¹³⁶ Jag tror att situationen är svår att lösa eftersom båda staterna har både ett monetärt intresse kopplat till öarna och intresset att behaga de inhemska nationalistiska grupper som anser territoriet vara symboliskt viktigt. Eftersom ingen absolut makt kan bestämma vem som har rätt till öarna, så kommer båda staterna med anledning av dessa intressen troligtvis fortsätta hävda rätt till öarna oavsett om någon part

¹³³ Zhongqi, 2007, s. 72

¹³⁴ Hui & Zhang, 2010, s. 66

¹³⁵ Zhongqi, 2007, s. 72

¹³⁶ Krasner, 2009, s. 211

lyckas presentera mer övertygande argument. Med anledning av dispytens komplexitet tror inte jag att denna kommer kunna lösas inom en överskådlig framtid.

Dock bör staternas engagemang och insikt om varandras argument för hävdandet av suveränitet, förhoppningsvis bidra till bibehållandet av fredlig *status quo* i regionen.

Referenser

Primärmaterial

Ministry of Foreign Affairs of Japan, *About the Senkaku Islands*, 2013-04-15,
<http://www.mofa.go.jp/region/asia-paci/senkaku/qa_1010.html>, (hämtad 2015-01-10)

Ministry of Foreign Affairs of Japan, *Senkaku Islands Q&A*, 2013-06-05,
<http://www.mofa.go.jp/region/asia-paci/senkaku/qa_1010.html>, (hämtad 2015-01-10)

State Council Information Office, *Diaoyu Dao, an Inherent Territory of China*, The People's Republic of China, 2012-09-26,
<http://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/topics_665678/diaodao_665718/t973774.shtml>, (hämtad 2015-01-10)

Sekundärmaterial

Bergström, Göran & Boréus, Kristina (red.), *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*, 2., [omarb.] uppl., Studentlitteratur, Lund, 2005

Chien-Peng, Chung, 'Resolving China's Island Disputes: A Two-Level Game Analysis', *Journal of Chinese Political Science*, vol. 12, no. 1, March 2007, pp. 49-70, Political Science Complete [online database], (hämtad 2015-01-10)

Furukawa, Koji, 'Bordering Japan: Towards a Comprehensive Perspective', *Journal of Borderlands Studies*, vol. 26, no. 3, December 2011, pp. 297-314,
<DOI:10.1080/08865655.2011.686968>, (hämtad 2015-01-10)

Hagström, L., 'Power Shift' in East Asia? A Critical Reappraisal of Narratives on the Diaoyu/Senkaku Islands Incident in 2010', *Chinese Journal of International Politics*, vol. 5, no. 3, September 2012, pp. 267-297, Scopus® [online database], (hämtad 2015-01-10)

Hui, Wu, and Zhang Dan, 'Territorial Issues on the East China Sea: A Chinese Position', *Journal of East Asia & International Law*, vol. 3, no. 1, 2010, pp. 137-149, Academic Search Complete [online database], (hämtad 2015-01-10)

Karlberg, Maria & Mral, Brigitte, *Heder och påverkan: att analysera modern retorik*, Natur och kultur, Stockholm, 1998

Kawashima, S, 'The development of the debate over "hiding one's talents and biding one's time" (taoguan yanghui)', *Asia-Pacific Review*, vol. 18, no. 2, November 2011, pp. 14-36, Scopus® [online database], (hämtad 2015-01-10)

Krasner, Stephen D., *Power, the state, and sovereignty: essays on international relations*, Routledge, London, 2009

Ozaki, Shigeyoshi, 'Territorial Issues on the East China Sea a Japanese Position [notes]', *Journal of East Asia and International Law*, 2010, pp. 151-174, HeinOnline [online database] (hämtad 2015-01-10)

Sylvester, John, 'UNDERSTANDING THE CHINA-JAPAN ISLANDS CONFLICT', *American Diplomacy*, December 2012, 1-2, Political Science Complete [online database], (hämtad 2015-01-10)

Zhongqi, Pan, 'Sino-Japanese Dispute over the Diaoyu/Senkaku Islands: The Pending Controversy from the Chinese Perspective', *Journal of Chinese Political Science*, vol. 12, no. 1, March 2007, pp. 71-92, Political Science Complete [online database], (hämtad 2015-01-10)